

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE JUWEELEN VAN DE NORFOLKS

20 cent

No. 1207

De gevangene kromp ineen van schrik.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Juweelen van de Norfolk's

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

DE GESCHIEDENIS DER DIAMANTEN.

Op een mooien lenteavond zaten twee heeren in een fraai huis in de Cromwellstreet thee te drinken.

Naar uit de koperen naamplaat op de deur op te maken was, behoorde het huis, dat eenigszins aan een villa deed denken, aan Lord William Aberdeen en het is dan ook deze bekende, eenigszins zonderlinge filantroop, dien wij hier in gezelschap van zijn medewerker en vriend aan de theetafel vinden.

Lord Aberdeen is een knap man van middelbaren leeftijd, met een donker uiterlijk en fraai glanzend zwart haar, dat aan de slapen ietwat begint te grijzen. Hij heeft een paar doordringende, klare grijze oogen in het hoofd, die dwars door iemand kunnen heen kijken, terwijl zij nu en dan schitteren met een glans als van staal.

Hij is slank, bijna lang te noemen en bijna een hoofd grooter dan zijn vriend Charles Brand, die zich juist van een cigaret bedient en wiens krullende blonde haren een vroolijk, blozend, eenigszins jongensachtig gelaat om-

lijsten.

Daar Brand heldere blauwe oogen heeft en zeker niet slank is te noemen, bestaat er in het uiterlijk van deze twee mannen een groot verschil.

In opvattingen en denkwijze zijn zij echter één, al komt het ook vaak voor, dat niet de oudste den jongere, maar de jongere den oudere tot meer gematigdheid moet aansporen. Want Lord William Aberdeen kent geen grenzen. Zijn fantasie is ongebreideld en wat hij wil, voert hij bijna zonder na te denken uit.

En dit is gevaarlijk, vooral als men den aard van zijn werkzaamheden in aanmerking neemt.

Wat Lord William Aberdeen dan voor een beroep uitoefent? Dat is moeilijk te zeggen. Het is gemakkelijker te vertellen, dat hij behalve den naam Aberdeen er nog eenige andere op na houdt, die hij even gemakkelijk wisselt als een gewoon mensch van kleeding en met welken naam zijn geheele wijze van doen verandert.

Welke die namen zijn? Te veel haast om op te noemen. Maar wanneer wij er hier enkele

mededeelen, dan zullen zij hieruit tegelijk zien wat voor zaken Mylord zooal doet.

Lord William Aberdeen is nu en dan Lord Chesterfield, somwijlen Graaf Palmhurst, maar nog vaker Lord Edward Lister, en bijna altijd John Raffles.

John Raffles, de Gentleman-Inbreker? zult gij vragen.

En het antwoord moet luiden: Ja zeker, Lord William Aberdeen is niemand anders dan de meester-dief, die door de Engelsche politie wegens zijn onvindbaarheid de Groote Onbekende wordt genoemd.

Niemand weet dan ook dat deze schatrijke Lord een dubbel leven leidt, hetgeen indien dit bekend werd, onvermijdelijk tot zijn gevangenneming zou leiden, want de diefstallen, die zijn Lordschap op zijn geweten heeft, zijn ontelbaar en de sommen, die hij gestolen heeft, loopen in de millioenen.

Misschien oordeelen sommige lezers, dat de schrijver van dit verhaal zijn lezers niet met zulk onfatsoenlijk gezelschap in aanraking had moeten brengen, daar een dief toch een verachtelijk wezen is, waarmede fatsoenlijke menschen zich niet behooren af te geven.

Dit nu echter valt te betwijfelen en evenzeer is het aan twijfel onderhevig of er ooit wel een man heeft geleefd met edeler karaktereigenschappen dan deze zelfde dief.

Want weliswaar breekt Raffles dikwijls in en rooft hij datgene wat door de eigenaars in sterke stalen kasten wordt weggesloten, maar toch doet hij hiermede volgens zijn eigen innige overtuiging niet alleen geen kwaad, maar zelfs veel goed.

Raffles toch steelt uitsluitend van hem, die naar zijn oordeel te veel bezit, om het te geven aan hem, die naar zijn oordeel te weinig heeft.

Vraagt maar eens aan de verschillende inrichtingen van openbare liefdadigheid, aan hospitalen, aan weeshuizen, aan gestichten voor behoeftigen en ouden van dagen, aan toevluchtsoorden voor daklozen aan tehuizen voor verminkte oud-strijders, kortom aan al die lichamen, die slechts in stand kunnen worden gehouden door den liefdadigheidszin van de menschen, die ze in het leven geroepen hebben.

Maar al te vaak wordt het bestaan van dergelijke instellingen vergeten door hen, wier taak het moest zijn van hun overvloed te geven, van datgene dat zij met den besten wil ter wereld niet zelf alleen kunnen verteren of opmaken.

Maar de hebzucht der menschen is groot en zij bekommeren er zich vaak niet om of hun minder bedeelde broeders wel te eten hebben, mits zij zelf maar in staat zijn om schatten op

schatten te stapelen, ten einde al dat geld en juweelen te kunnen wegsluiten achter stalen deuren. Hun eenig vermaak bestaat in de gedachte dat zij zoo rijk zijn, zonder dat zij verder iets nuttigs met hun rijkdom, zoowel voor zich zelf als hun minder bedeelde broeders weten te verrichten.

Maar wee, wee, wanneer Raffles een dergelijk geval ter oore komt. Dan verandert hij zijn naam Lord William Aberdeen in een anderen en kruipt in een huid, die hem onherkenbaar maakt voor anderen, maar waarin hij zich vrij bewegen kan en alles ten uitvoer brengen, dat hij noodig oordeelt.

De eenigen op de geheele wereld, die van dit dubbel leven afwisten, waren zijn medewerker en vriend Charles Brand, die evenals hij vaak andere namen aannam teneinde zijn vriend op diens avontuurlijke tochten te kunnen vergezellen, benevens James Henderson, de chauffeur van Mylord, die een soort reus was en minstens even sterk als Maciste. Deze twee alleen wisten alles af van de werkzaamheden van Lord Aberdeen, maar het geheim was bij hen volkomen veilig. Zij zouden zich liever de tong uit den mond hebben laten rukken, dan ooit met één woord zijn geheim te verraden.

Zooals gezegd bevonden beide vrienden, Raffles en Brand, zich in de woonkamer van hun huis in Cromwellstreet en dronken daar hun thee.

Beiden hadden voor zich een heel stapeltje kranten en tijdschriften, waaruit beiden nu en dan aantekeningen in hun notieboekje maakten. Dat was zoo hun gewoonte, gewoonlijk werden deze gegevens later verzameld in een keurig bijgehouden alfabetisch gerangschikt register, zoodat steeds kon worden gevonden wat men zocht.

Op een gegeven oogenblik liet Raffles het dagblad, waarin hij zat te lezen, zakken en sprak zijn vriend aan.

— Zeg Charles, vroeg hij, ken jij de geschiedenis van de diamanten van den hertog van Norfolk?

— Ja, luidde het antwoord, ik heb er zoo even iets van gelezen in de Times, dat schijnt een kostbare verzameling te zijn, is het niet?

— Dat is het zeker, maar weet je er niets meer van?

— Neen, verder niets.

— Nu, dan moet je straks toch even dit stuk lezen uit de Daily Express, die geeft er twee kolommen compres over. Het is allemachtig interessant.

Raffles overhandigde zijn vriend het dagblad en deze las nu het volgende:

DE JUWEELLEN VAN DEN HERTOG
VAN NORFOLK.

De Hertog van Norfolk is eenige dagen geleden teruggekeerd van zijn groote reis naar Indië en heeft zich met Lady Wydemour, de dochter van een pair, verloofd. Het huwelijk zal, naar wij vernemen, reeds vrij spoedig worden gesloten. Het zal een der grootste plechtigheden zijn; die in den laatsten tijd te Londen zijn gevierd, want zoowel de Hertog van Norfolk als Lord Wydemour behooren tot de aanzienlijkste en rijkste geslachten van het land. De diamanten van den Hertog van Norfolk vertegenwoordigen een waarde van niet minder dan twee millioen pond sterling.

De geschiedenis van deze juweelen is zeer interessant.

Zij vormden het voornaamste deel van het vermogen van den Hertog. Deze bezit verder ook nog uitgestrekte goederen in Schotland. Sinds drie eeuwen zijn de Hertogen van Norfolk reeds in het bezit van deze juweelen, die in een kluis der Londensche Zuidwest Bank worden bewaard.

Er bestaat een testament, waarin bepaald is, dat de erfgenaam van het hertogelijk huis de diamanten eerst bij zijn huwelijk ontvangt.

Nadat de oude Hertog van Norfolk gestorven was, hebben de diamanten ongeveer vier jaren in de Londensche Zuidwest Bank gelegen. En telkens weer werden zij naar een andere bank gebracht om diefstal te voorkomen. Alleen de meest hooggeplaatste ambtenaren zijn met de bergplaats bekend.

Verder moeten de juweelen telkens worden tentoongesteld als zij in andere handen overgaan.

Deze clause is destijds door een der Hertogen in het testament gevoegd, opdat men de juweelen niet zou kunnen verkoopen of verpanden.

Ook de tegenwoordige Hertog van Norfolk moet zich aan al deze voorschriften houden. De diamanten zullen van 17 Maart — dus van overmorgen af — tot den vijf en twintigsten van deze maand in het nieuwe tentoonstellingsgebouw in Regent-Street te zien zijn.

Natuurlijk zijn buitengewone voorzorgsmaatregelen genomen om mogelijken diefstal te voorkomen. In dertig jaren zijn deze kostbare juweelen niet tentoongesteld en een groote toeloop van het Londensche publiek wordt dan ook verwacht.

Toen Brand gedaan had met lezen, keek hij zijn vriend veelbeteekenend aan.

Nu, ik heb het gelezen Edward, zei hij, het is inderdaad geen kleinigheid en ik heb er zoo'n vermoeden van, dat jij die diamanten eens wat dichterbij zult willen bekijken.

— Zoo is het ook, Charles, zei Raffles, ik wil ze eens van nabij zien, heel nabij, zoo nabij, dat ik ze in mijn zak kan steken, want wat heeft men er in 's hemelsnaam aan, dat die diamanten daar jaar in jaar uit in een brandkast van de een of andere bank liggen, om zoo nu en dan om de tien of twintig jaar eens voor den dag te worden gehaald. Daar is veel meer goed mede te doen en als ik ze wegneem, doe ik er geen mensch schade mee.

— Alles goed en wel, Edward, hernam zijn vriend, maar ik zie alleen niet in hoe je dat zult doen. Want ik behoef jou natuurlijk wel niet te zeggen, dat een dergelijke schat aan juweelen wel zorgvuldig zal worden bewaakt, zooals trouwens ook reeds blijkt uit het feit, dat niemand de eigenlijke bewaarplaats van de juweelen weet. Hoe wil jij nu die kostbare dingen wegnemen, dat zou ik wel eens willen weten.

— Niet zoo nieuwsgierig, Charles, zei Raffles lachend, want ik kan je werkelijk niet op de hoogte brengen, om de eenvoudige reden, dat ik het zelf nog niet weet.

— Weet je het zelf niet? vroeg Brand een en al verbazing. Hoe wil je het dan doen?

— Ook dat is mij nog niet bekend, Charles, maar komaan, daarover niet getreurd, ik denk dat zich overmorgen bij de expositie van de steenen wel een goede gelegenheid zal voordien en ik geef je de verzekering, dat ik die wel zal benutten.

— Dat wil ik graag gelooven, Edward, zei Brand, maar ik hoop dat je het mij niet kwalijk neemt als ik zeg, dat ik er aan twijfel of je wel in je opzet zult slagen.

— Nu, we zullen zien, Charles, hernam Raffles, laten we er nu maar niet verder over praten, want dat geeft toch allemaal niets. Wat zou je er van denken als we eens naar bed gingen, want er zal morgen wel een en ander te doen zijn.

— Zooals je wilt, Edward, zei Brand, maar ik heb anders nog volstrekt geen slaap.

Maar toch stond Brand op en ging met zijn vriend naar boven, naar een hooger gelegen étage, waar de slaapvertrekken der twee vrienden lagen.

HOOFDSTUK II.

EEN STOUT STUKJE.

Een half uurtje nadat Raffles en Brand naar boven waren gegaan, heerschte er in het heerenhuis diepe rust.

Het personeel, dat Raffles er op na hield, was niet groot en bestond alleen uit een Italiaanschen kok, die na den maaltijd te hebben toe bereid, naar huis ging, en een ouden kamerdienaar, Gaston genaamd, die meestal vroeg naar bed ging.

Verder was er niemand in huis dan de twee vrienden, die wij zooeven naar hun kamers hebben zien gaan.

Het was doodstil in huis. Overal was het licht gedooft en slechts het bleke maanlicht scheen hier en daar door een venster en wierp langgerekte schaduwen over vloeren en wanden.

Eensklaps, zonder dat er eenig geluid aan vooraf was gegaan, werd een lange schaduw zichtbaar tegen den muur van het trappenhuis, door welks oplopend geplaatste vensters het maanlicht in breede stroomen viel.

Die lange schaduw bewoog zich snel in een dalende lijn langs de treden en indien er iemand tegenwoordig was geweest, had hij kunnen waarnemen, dat die schaduw werd geworpen door een menschelijke gestalte, die vlug de trappen afsnelde.

Er was echter niemand, want anders zou die hebben kunnen vertellen, dat de persoon, die zoo geheimzinnig plotseling op de trap was verschenen, uit de kamer van den heer des huizes was gekomen, de deur van het slaapvertrek onhoorbaar geopend en weer dichtgedaan had, aan de deur geluisterd had van Charles Brand, wiens regelmatige ademhaling men door de gesloten deur heen kon hooren en hoe die gedaante vervolgens de trappen af, de vestibule door en de achtertrap afdaalde, om tenslotte de tuindeur te openen en via den tuin door het achterpoortje te verdwijnen en de straat op te gaan.

Die geheimzinnige gedaante was niemand anders dan Raffles in eigen persoon.

Raffles? Was die man Raffles? Die man met dat geëlachtig gelaat en dat puntbaardje? Het was haast niet te gelooven.

Voor hen, die niet wisten welk een voortreffelijk vermommingskunstenaar Raffles was, zou deze gedaanteverandering niets meer of minder dan iets onmogelijks zijn geweest. Maar Brand zou er niet zoo verbaasd over geweest zijn, want hij wist dat Raffles het in deze kunst tot

een hoogte had gebracht, die aan het fabelachtige grensde. Maar die goede Charles Brand wist van deze vermomming niets af. Hij lag rustig op één oor en droomde allerminst, dat zijn vriend, die anders zelden zonder hem uitging, thans midden in den nacht het huis aan de achterzijde verlaten had, om er alleen op uit te gaan.

Toen Raffles den hoek omsloeg van het straatje, waaraan zijn huis aan de achterzijde grensde, sloeg het juist twaalf uur.

— Brrrr... het spookuur, bromde Raffles spottend, als ik daar, in de Bank, maar niet als een spook wordt ontvangen.

Nadat hij dit stil voor zich heen gemompeld had, begaf hij zich met vlugge schreden op weg en was weldra in de diepe schaduwen van de huizen verdwenen.

Een half uur later dook zijn gedaante wederom bij het gebouw van de Londensche Zuid-West-Bank op. Het was gelegen aan de Mayflowerstreet en bleek een zwaar, massief gebouw te zijn.

— Het zou me niet verwonderen, als de diamanten voor van nacht hier onder waren gebracht, mompelde hij. In de eerste plaats ligt deze Bank het dichtst bij het nieuwe tentoonstellingsgebouw in de Regentstreet, maar als ik me niet vergis, heb ik hier gisteren inspecteur Baxter van Scotland Yard binnen zien gaan; als die zoo iets hoort waar diamanten bij te pas komen, kan hij niet nalaten zijn neus er in te steken. Hij schijnt te denken, dat het als het ware zijn natuurlijke plicht is dan de bewaking van die kostbaarheden op zich te nemen. Het kan ook zijn, dat hij denkt, dat ik er de lucht van heb gekregen en het is een zwak van den man, maar hij schijnt mij niet te kunnen uitstaan. Het spijt me voor hem, maar ik zal me er toch mede moeten bemoeien. Ik kan zoo'n geweldige hoeveelheid dood kapitaal niet ongebruikt voor mijn armen laten liggen.

Aldus in zichzelf mompelend, had Raffles het huis rondgelopen en had bemerkt, dat het geheel vrijstond en met geen enkelen muur aan een ander huis grensde.

Plotseling verdween hij in een donkere schaduw, maar waar hij gebleven was, zou inderdaad niemand kunnen zeggen.

Nog voor twee volle minuten waren verlopen, vertoonde zich tegen den donkeren nachthemel, waaraan de sterren schitterden,

een nog donkerder schaduw. Deze schaduw bewoog zich snel over het dak en verdween in een der breede schoorsteen.

Zooals men weet is het Engelsche gewoonte, om de kamers niet door middel van een kachel, maar door een open haard te verwarmen.

Deze gewoonte, die zeer veel aantrekkelijks heeft, bezit echter één groot nadeel en wel dit, dat de warmte, die door dergelijke haarden wordt verspreid, niet zeer groot is. Vandaar is het de gewoonte, dat het gezin zich in den winter des avonds om den haard vereenigt, er al het ware zoo dicht mogelijk bij kruipt, om geen sprankje van de uitstralende warmte verloren te laten gaan.

Om deze reden heeft men dan ook in nieuwe woonhuizen met die gewoonte, om open haarden te branden, gebroken en ziet men meer en meer de kachel de plaats van den haard innemen. Hierdoor is het tevens overbodig geworden voor elk vertrek een aparten schoorsteen te bouwen. Evenals dit in de Fransche, Duitsche en Hollandsche huizen het geval is, ziet men tegenwoordig bij de moderne Engelsche huizen de schoorsteen van verschillende vertrekken samenloopen in een gemetselde rookgang.

Is dit reeds bij sommige woonhuizen het geval, bij groote openbare gebouwen is dit systeem reeds lang ingevoerd. Daarbij komt, dat men ook de centrale verwarming voor die groote gebouwen heeft ingevoerd, waardoor vaak maar één enkele, maar dan ook zeer groote, breede schoorsteen noodig is.

Dit was ook het geval bij het bankgebouw van de Londensche Zuid-West-Bank. En het was door dezen ruimen en breedten schoorsteen, dat Raffles verdwenen was.

— Wat die Italiaansche schoorsteenvegers kunnen, dat kan ik ook. meende hij en zonder zich lang te bedenken, klauterde hij met de snelheid en behendigheid van een eekhoorn langs de ijzeren steunsels, die in den schoorsteen waren aangebracht, naar beneden.

Het was goed, dat hij hierop een weinig gerekend had, want hoewel de schoorsteen behoorlijk geveegd was, kleefde er toch nog zoo veel roet aan de ruwe steenen, dat hij er weldra als een ware Moriaan uitzag.

Toen hij beneden kwam, hield hij zich eerst geruimen tijd stil om te luisteren. Maar hij hoorde niets; beneden in het sousterrain, waar de groote Strebelketels stonden voor de centrale verwarming, was het zoo stil als het graf: niet het geringste geluid trof zijn oor, zoodat hij het er eindelijk op waagde om den schoorsteen uit te kruipen.

Dat kostte hem betrekkelijk weinig moeite. Het eenige wat den schoorsteen daar beneden afsloot was een plaatijzeren klep en hij moest

natuurlijk alleen oppassen, dat hij bij het naar beneden duwen niet te veel kracht zette, daar het anders had kunnen gebeuren, dat de klep er uit geschoten en op den vloer gevallen was, hetgeen natuurlijk nog al lawaai zou hebben gemaakt.

Hij deed het echter heel voorzichtig en met zijn bekende behendigheid had hij weldra de klep er afgelicht.

Nu stond hij in het sousterrain, dat geheel van cement was. Om zich even te oriënteren, liet hij zijn electrische zaklantaarn ontgloeien en keek om zich heen.

Hij bevond zich in een tamelijk kleine ruimte, welke alleen als stookplaats werd gebruikt. Een ijzeren deur, aan een der korte wanden, wees hem, welken weg hij moest inslaan, om hier uit te komen.

Hij doofde zijn lantaarn en ging op de punten van zijn voeten naar de deur, die hij daarna opende. Nu kwam hij in een veel grootere ruimte, waar verschillende kasten stonden met glazen deuren en welke gebruikt werden, om verschillende drukwerken, die de Bank voor de administratie noodig had, te bewaren.

Aan een der wanden zag hij een fonteintje en daar wiesch hij zijn handen, terwijl hij vooraf het roet een beetje van zijn kleeven had geklopt.

Toen hij dit had gedaan, ging hij op inspectie uit, hoe naar boven te komen. Na eenig zoeken vond hij een deur, waardoor hij op een soort portaaltje kwam, waar de trap naar boven uitkwam.

Zonder zich lang te bedenken, maar nog steeds met de uiterste voorzichtigheid, sloop hij onhoorbaar naar boven en kwam nu door een openslaande deur in de groote vestibule gelijkvloers.

Het was hier pikdonker, zoodat hij zijn zaklantaarn moest laten ontgloeien. Nauwelijks had hij dat gedaan, of een kreet van schrik bestierf hem op de lippen.

Op de bank in de hall, vlak bij den ingang van de lift, zat een politie-agent. Maar in het licht van zijn lantaarn had hij kunnen zien, dat de man in slaap was gevallen, zoodat hij dus nog niet ontdekt was. Maar hij begreep tevens, dat hij hier toch geen oogenblik langer kon blijven. Het leed geen twijfel, of het gebouw werd door de politie bewaakt. Natuurlijk had Baxter hierbij de hand in het spel en Raffles wist zoo goed als zeker, dat de inspecteur nu eens niets aan het toeval had over willen laten, maar alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen had, om de diamanten van den hertog van Norfolk voor de vlugge vingers van Raffles te beveiligen.

Onmiddellijk drukte hij den knop van zijn lantaarn weer omhoog en het licht ging uit.

Raffles haalde een paar maal diep adem en kon niet nalaten te mompelen: Drommels, dat was op het kantje af.

Hij keerde zich vlug om, ten einde weer naar beneden te gaan, maar hij kon zich die moeite besparen, want eensklaps ging de deur open en een oogenblik keek Raffles in den fellen lichtbundel van een groote electrische dievenlantaarn, die een agent van politie op hem gericht hield.

Slechts één ondeelbaar oogenblik keken de beide mannen elkaar aan, Voordat de politie-agent een beweging had kunnen maken, viel diens lantaarn kletterend op den grond.

Raffles had haar uit zijn handen geslagen en rende vliegensvlug de trap op aan zijn rechterzijde, die naar de hooger gelegen étages voerde.

Door den slag van de op den grond gevallen lantaarn, was echter de slapende agent gewekt en tezamen met zijn collega, die wel een oogenblik beduusd was geweest door het onverwachte verschijnen van een vreemden man in het stille bankgebouw, maar onmiddellijk daarop zijn tegenwoordigheid van geest weer terug had, begonnen zij op hun politie-fluitjes te blazen en renden onderwijl de trap op den vluchteling achterna.

Raffles had reeds een flinken voorsprong, maar begreep, dat hij in een nadeelige positie was, daar de agenten den weg wisten in het gebouw en hij niet.

Maar het was niet voor het eerst, dat hij in verlegenheid zat. Hij had zich wel eens meer uit een moeilijke situatie gered, ofschoon hij op het oog verloren scheen.

Toen hij op de eerste étage was aangekomen, rende hij onmiddellijk een lange gang in, die zich voor hem uitstreckte.

Ter weerszijden waren glazen deuren en daar doorheen kon hij de verlaten kantoorlokalen zien, die er met hun leeg lessenaars en onbezette stoelen spookachtig uitzagen.

Even nog kwam de gedachte bij hem op, om zich in een dezer lokalen, achter een kast of een lessenaar te verschuilen, maar hij kwam daarvan onmiddellijk terug, omdat hij begreep, dat hij binnen enkele oogenblikken omsingeld en ontdekt zou zijn.

Verder rende hij, naar het einde der gang. Daar was ook een deur, maar hij kon niet zien wat zich daar achter bevond, daar deze deur niet van glas was.

Hij vloog er heen, opende haar en juist toen hij de deur achter zich dicht smeed, hoorde hij de eerste stappen van de hem achtervolgende politie-agenten achter zich.

Aan den binnenkant van de deur zat een sleutel en natuurlijk was zijn eerste werk dezen om te draaien. Dat hield zijn vervolgers al licht eenige minuten tegen.

Raffles stond nu in een breede gang, aan het einde waarvan hij weer een deur zag. Deze deur was niet, zooals de andere, wit gelakt, maar van fraai donkerkleurig eikenhout.

Hij leidde hieruit af, dat deze deur toegang gaf naar de directie-kamer en hij snelde er op af.

Hij zag, dat zijn instinct hem niet bedrogen had. Juist toen hij de fraai gemeubelde kamer binnentrad, hoorde hij verwarde stemmen achter de deur, die hij op slot had gedaan. Tegelijk klonken ruwe slagen tegen het paneel van de deur. De politie-agenten, zoo dacht hij, lieten er geen gras over groeien en wilden de deur inhakken, om hem te vangen.

Hij vond zijn toestand allesbehalve rooskleurig, in welke gedachte hij nog versterkt werd door het feit, dat hij duidelijk zijn naam hoorde roepen.

Het leek wel of het geheele gebouw tot leven gewekt was, want gangen en vertrekken weergalmden van het geroep:

Raffles! Raffles!

Zoo, zoo, mompelde Raffles in zichzelf, de heeren hebben dus begrepen, dat ik het ben. Dan zal het er om spannen, maar ik geef het nog niet op; de partijen zijn anders wel ongelijk verdeeld. Zij zullen wel minstens met tien man zijn en ik ben maar alleen. Maar we zullen zien!

En terwijl de bijlagen op het paneel van de deur neerhagelden en door de verlaten gangen van het gebouw weergalmden, keek Raffles eens rond in het vertrek, waar hij zich nu bevond.

Het was een groote kamer, die met donker eikenhout was beschoten. Op den parketvloer lag een fraai Turksch tapijt en aan een der korte wanden stond een groot bureau-ministre. Daar vlak tegenover een groote boekenkast met glazen deuren.

Aan zijn linkerhand was een deur.

Daarheen! dacht hij.

Maar deze deur was op slot en hij was niet bij machte haar in enkele oogenblikken open te krijgen.

Hij zat gevangen als een rat in een val.

Maar Raffles zou Raffles niet zijn als hij den moed reeds opgaf. Hij had natuurlijk de deur, waardoor hij binnengekomen was, eveneens aan de binnenzijde op slot gedaan, zoodat dit de politie-agenten weder een paar minuten zou bezig houden. In die weinige minuten, die hem nog van gevangenneming scheidden, moest hij zien te ontkomen.

Zijn valkenoogen zochten het geheele vertrek af. Hij keek in alle hoeken en gaten. In de eene hand had hij zijn electrische lantaarn en met de andere hand tastte hij over het schrijfvak van den lessenaar.

Bonk! Bonk! klonk het nu op de deur van deze kamer.

De politie-agenten waren er in geslaagd de witte deur in de gang open te rammeien en stonden nu voor de directiekamer, waarin Raffles zich bevond.

Nog één minuut! siste Raffles tusschen zijn tanden.

Even omklemde hij de revolver in zijn achterzak, die hij altijd bij zich had, om op alles voorbereid te zijn, maar hij liet het wapen onmiddellijk weer los. Hij dacht er niet aan zijn vrijheid te koopen ten koste van menschenlevens. Een menschenleven, ook al behoorde dat aan zijn doodsvijanden, de politie, was hem heilig. Dan maar naar de gevangenis!

— Maar ze hebben me nog niet! mompelde hij en zette de tanden op elkaar.

Als hij den sleutel maar kon vinden, die op die andere deur paste. Al de politiemannen waren natuurlijk voor deze deur te hoop geloopt, zoodat, wanneer hij de tegenovergestelde deur kon openen, hij een prachtkans had om te ontsnappen.

Maar die sleutel was niet te vinden.

Als hij eens probeerde die deur in te trappen?

Hij liep er al heen, ofschoon hij wel begreep daarin niet te zullen slagen. Die deur was van massief eikenhout en naar de slagen te hooren, die de politie-agenten op de andere deur deden neerkomen, zouden zelfs zij er nog wel een paar minuten werk aan hebben, voor zij er doorheen waren. Hoe zou hij dan geheel alleen en zonder zware werktuigen die deur kunnen openkrijgen?

Hij haalde zijn looper uit den zak. Daarmee kon hij waarschijnlijk het slot wel openkrijgen, maar dat kostte te veel tijd. Zoo'n looper was alleen dan nuttig, wanneer hij op zijn gemak en ongestoord kon werken.

Bonk! Bonk! klonk het steeds op de deur en Raffles zag, toen hij omkeek, hoe met elken slag het paneel naar binnen week.

Hij stond nu vlak bij de tegenoverliggende deur en keek haar meewarig aan.

— Als ik jou maar open had, zei hij zachtjes voor zich heen.

Alsof deze woorden een tooverspreuk waren, ging eensklaps de deur open en stond hij tegenover een man met een akelig bleek gelaat en bloed doorloopen oogen. Zijn borst hijgde, alsof hij doodelijk afgemat was en zijn handen trilden als een espenblad in den wind.

Om dit alles in zich op te nemen, kostte Raffles slechts een ondeelbaar oogenblik. Zonder zich een oogenblik te bedenken, rende hij met het hoofd vooruit op den doodelijk verschrikten man toe, slingerde hem met alle kracht, die in hem was, op zij en snelde de kamer uit.

De man viel met een doffen smak op den grond en bleef bewegingloos, met gesloten oogen liggen.

Raffles vloog de trap af, die zich voor hem uitstreckte en kwam weer in het sousterrain, maar nu in dat gedeelte, waar zich de groote, stalen kluis bevond. Hij zag een deur, die daar ongetwijfeld heen leidde en wilde haar openen, maar ook deze deur was gesloten.

— Dat is de deur van de kluis, mompelde hij woedend, en natuurlijk gesloten, wat nu te doen?

Die vraag stellen en haar beantwoorden was het werk van een moment en zonder zich te bedenken, vloog hij de trappen weer op en knielde neer bij het beweginglooze lichaam van den man.

— De man is daar vandaan gekomen en heeft natuurlijk een sleutel bij zich, mompelde hij weer, we zullen eens zien waar ... aha, daar is hij al.

En terwijl hij die woorden fluisterend voor zich heen zei, haalde hij een kleinen bos sleutels uit den broekzak van den man, wiens oogen gesloten waren, maar wiens hijgende borst er op wees, dat hij slechts verdoofd was door den val.

Nog steeds vielen de hamerslagen op het paneel van de eikenhouten deur, die lang weerstand bleef bieden aan de pogingen der politie-mannen.

Raffles begreep, dat hij vlug moest zijn en hij snelde naar beneden, opende de deur met den kleinen sleutel van een sterk cylinderslot en trad binnen.

Hij bevond zich nu in een ruimte, waarvan de wanden, vloer en zoldering geheel uit beton bestonden. In een der korte wanden bevond zich een groote cilindervormige kluisdeur van zulke geweldige afmetingen als zelfs Raffles nog weinig had gezien. Hij liep er heen en zag tot zijn verbazing, dat de deur op een kier stond.

Zonder de minste moeite kon hij de deur, die zeer gemakkelijk op haar geweldige, maar buitengewoon zuiver afgewerkte scharnieren draaide, openen en nu zag hij, dat de deur door een zoogenaamd tijdslot werd gesloten.

Op hetzelfde oogenblik kreeg hij een schitterend idee. Twaalf uur lang kon hij zich in de kluis opsluiten, zonder dat het ook maar iemand mogelijk zou zijn deze ronde deur te openen, zelfs niet aan den directeur der Bank.

Zijn besluit was spoedig genomen. Hij stelde het tijdslot op precies twaalf uur later. Hij zag op zijn horloge, dat het één uur was. Hij stelde de klok daarop in en terwijl hij hoorde, dat de eikenhouten deur op de verdieping boven hem, onder de verwoede hamerslagen der politie-

beambten was bezweken, trad hij de stalen kluis binnen.

Hij liet de deur dicht zwaaien en slaagde er in haar aan de binnenzijde toe te drukken. Onmiddellijk daarop hoorde hij een helder geklikklak en hij begreep, dat de stalen sloten dicht gesnapt waren en nu tegen het stalen kozijn aandrukten, zoodat de deur met geen mogelijkheid vóór den volgenden dag één uur kon worden geopend.

In dien tijd kon er heel wat gebeuren en hij rekende een beetje op zijn goed gesternte, dat hij in dien tijd een middel zou hebben gevonden om zich in veiligheid te stellen. Gelukte hem dat niet, dan... dan... zou dit nog altijd aangewend kunnen worden.

Hij haalde een kleine glazen tube uit zijn zak, welke een witte, poederachtige stof bevatte. Het was een eigenaardig soort vergif,

dat Raffles altijd bij zich droeg en dat hij op vele wijzen kon gebruiken. Bij kleine hoeveelheden toegediend, werkte het alleen verdoovend en wel zoo lang als de portie meer of minder groot was geweest, maar in een bepaalde hoeveelheid was het absoluut doodelijk.

Liever dan in handen van de politie te vallen, zou hij zich zelf, als het niet anders kon, het leven benemen. Maar hij hoopte, dat dit niet noodig zou zijn en borg het flaconnetje weer in zijn vestzak.

Daar het pikdonker om hem heen was, haalde hij zijn elektrische lantaarn voor den dag, maar vóór hij die had laten ontgloeien deed hij onwillekeurig een paar passen vooruit, daar hij, hoewel zacht en als op verren afstand, maar toch duidelijk hoorde, dat de politie-beambten voor de ronde kluisdeur waren aangekomen.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES IS DOOD.

Hij was er niet geheel zeker van, dat het licht van zijn elektrische lantaarn niet door een kier van de deur of de wanden zou heen schijnen en liet het daarom weer in zijn zak glijden. Hij wilde zoo voorzichtig mogelijk te werk gaan en besloot nog even te wachten met licht maken.

Hij wilde nog een paar pas verder gaan, maar eensklaps stond zijn hart stil van schrik, want hij struikelde en viel in zijn volle lengte tegen den grond.

Onwillekeurig strekte hij zijn handen uit om zijn val te breken en tastte hierbij in een kleverig lauwwicht, dat hem onwillekeurig deed rillen.

Hij wilde opkrabbelen, maar kwam daardoor in aanraking met het voorwerp waarover hij gevallen was. Wederom tastte hij met zijn handen en huiverde...

Het voorwerp waartegen zijn voet gestooten had en dat hem had doen vallen was een lijk... en het kleverige vocht was bloed.

Raffles dacht niet meer aan eigen veiligheid, maar haalde zijn lamp te voorschijn en drukte op het knopje.

Een schitterende stralenbundel schoot uit de lens en verlichtte de ruimte, waarin hij zich bevond tot in alle hoeken. Hij richtte het licht naar den grond en onwillekeurig deinsde Raffles even terug. Zelfs hij, die toch heusch wel aan emotievolle gebeurtenissen gewend was, schrok heftig.

Vóór hem lag als een vormlooze hoop het

lijk van een man, in een grooten bloedplas.

Hier was enkele oogenblikken geleden een moord gepleegd! Raffles bukte zich en bemerkte dat het lijk van den vermoorde nog warm aanvoelde. Nu begreep hij ook waar die onbekende man, die daar zoo plotseling als een reddende engel in de deuropening was verschenen en die hij zonder complimenten tegen den vloer had geslagen en wel op zóó hardhandige wijze, dat hij bewusteloos was geraakt, vandaan gekomen was en waarom hij er zoo angstig en verward uitzag. Dat was natuurlijk de moordenaar!

Maar wie hij was of wie de moordenaar was, daar had hij niet het flauwste vermoeden van.

Hij gunde zich echter niet lang tijd om over dit vraagstuk te denken. Hij hoorde de stemmen van de politie-agenten buiten de kluis en kon een glimlachje niet weerhouden bij de gedachte, dat zij, hoewel vlak bij hem, hem toch niet konden arresteeren. Het zou al heel gek moeten loopen als hij niet een middel vond om zich in twaalf uur tijds uit de voeten te maken.

Hij begreep dat, zoodra het openingsuur van de Bank daar was, de politie van den directeur of de employé's zouden hooren, dat er geen schijn van kans op was de ronde kluisdeur te openen vóór er twaalf uren verstreken waren, nadat de indringer zich zelf in de kluis had opgesloten. Zij hadden natuurlijk den tijd opgenomen, toen hij in de kluis verdween en zouden wel weten, dat geen macht ter wereld, vóór het één uur had geslagen, in staat zou

zijn de kluisdeur te openen. Raffles veronderstelde, dat de mannen met het oog daarop zich in dien tusschentijd wel zouden verwijderen, om tegen één uur terug te keeren en den gevangen vogel te knippen. Hij hoopte, dat hij in dien tijd een middel zou hebben gevonden om de deur te openen en ongemerkt te verdwijnen.

Even dacht hij aan hetgeen vroeger de inbreker Hopkins in een dergelijk geval had gedaan, namelijk de klok sneller laten loopen, zoodat de wijzers eerder op het bestemde uur kwamen, maar tegelijkertijd bedacht hij, dat de politie dit trucje ook onthouden had, zoodat zij daartegen haar maatregelen zou kunnen nemen.

Even haalde hij de schouders op. Hij zou wel zien wat hij kon doen; hij had voorloopig nog den tijd.

Met het oor tegen den wand luisterde hij eenige oogenblikken. Alles was stil en slechts het eentonige tikken van het slotklokje tegen de achterzijde van de ronde kluisdeur was hoorbaar. De politie-agenten waren weggegaan of zij hielden zich doodstil om hem in dien waan te brengen.

Raffles rekte zich en haalde eens diep adem. Hij kon niet nalaten te denken, dat hij net op het nippertje den dans ontsprongen was en dat het niet veel langer had moeten duren of hij was in handen van zijn ergsten tegenstander, inspecteur Baxter gevallen, die natuurlijk het heele geval in elkaar had gezet.

Maar lang gaf hij zich niet aan overpeinzingen over. Er moest gehandeld worden en hoe eerder hoe beter, want hoewel hij nog ruim elf uur voor den boeg had, kon dat mischien nog wel te kort blijken.

Hij begon met naar het lijk van den vermoorde terug te keeren en het lichaam te onderzoeken.

Het bleek hem al spoedig, dat de man door verschillende messteken in den rug en den hals was vermoord. Door dat de wonden groot bloedverlies hadden veroorzaakt, zag de vermoorde er spierwit uit. Het was een leeg gebloed lichaam.

Nadat Raffles dit geconstateerd had, onderzocht hij de zakken van den vermoorde om te zien of hij daaruit ook de identiteit van den man kon vaststellen. Hij vond behalve de gewone voorwerpen, als een bos sleutels, een zakmes, een beurs, een notitieboekje, een zakdoek en een portefeuille, waaruit hij te weten kwam, dat de man Black heette, niets, waaruit hij kon afleiden om welke reden de vermoorde zich op dit late uur in de kluis van de Bank had bevonden en hij begon over te hellen tot de veronderstelling, dat Black misschien een inbreker was geweest, die door een bankbeambte op heeterdaad was gesnapt en uit zuiver zelf-

verweer was neergestooten.

Raffles liet dit denkbeeld echter spoedig varen, want waarom zou de man dan met zoo veel messteken gedood zijn, als één reeds in staat geweest was hem weerloos te maken. En overigens was het niet zoo waarschijnlijk, dat een beambte zich op dat uur in de Bank had bevonden. Ook zou hij ter zelfverdediging geen mes, maar een revolver hebben gebruikt. Een mes was meer het wapen van een beroepsmoordenaar, die geen geraas wilde maken, om ontdekking te vermijden.

Hij dacht nog even over het geval na, maar schudde het hoofd. Op dat oogenblik was het geval hem nog volkomen duister.

Toen hij alle zakken van den vermoorde had leeggehaald, knoopte hij het vest los om te zien of daaronder ook iets zat, dat hem nadere inlichtingen kon geven, maar nauwelijks had hij dit gedaan, of hij uitte een half gesmoorden kreet van verbazing.

Op het overhemd van den man schitterde het licht-blauwe lint met bronzen penning, dat het insigne van den politie-beambte in burgerkleeding is.

Na deze ontdekking begon Raffles zacht tusschen de tanden te fluiten. De zaak kreeg hierdoor een geheel ander aanzien.

Hij had eerst gedacht aan een inbreker, die door een bankbeambte was gesnapt, of aan twee inbrekers, die onder hun werk ruzie hadden gekregen, hetgeen tengevolge had gehad, dat de een den ander had vermoord; nu waren er nog twee andere mogelijkheden.

De eerste was, dat de agent, die hier op wacht had gestaan, door een inbreker was overvallen en gedood. Maar dat was niet zeer waarschijnlijk, want hoe kwam die inbreker dan reeds zoo ver in het gebouw, terwijl dat op alle punten door politie-mannen werd bewaakt? Neen, dat kon het geval niet zijn.

Bleef over de tweede mogelijkheid, namelijk dat een politie-man, die in opdracht had de kluis te bewaken, overvallen was door een bankbeambte, die zelf in de kluis had willen inbreken. Doorredeneerend vroeg Raffles zich af welke beambte dat wel geweest kon zijn, die 's nachts in het Bankgebouw kon vertoeven met goedvinden van de politie, die het huis bewaakte.

Natuurlijk alleen een zeer hooggeplaatst ambtenaar, misschien wel een der directeuren.

— Enfin, dacht Raffles, dat alles zou later wel blijken. Op dit oogenblik was de moord voor hem van minder belang; hij moest nu in de allereerste plaats aan zijn eigen veiligheid denken.

Zoo ver gekomen, en toen hij geen andere voorwerpen op het lijk vond, die hem verder konden inlichten, stond hij op, stapte voor-

zichtig over het lijk heen en begon nu de wanden, den vloer en de zoldering van de kluis te onderzoeken.

Alles was van pantserstaal en nergens was een opening voor een deur of een raam, behalve dan voor de ronde kluisdeur. Dus scheen het wel of er geen ontsnapping mogelijk was.

Raffles zocht verder naar een stopcontact van de elektrische geleiding. Hij had in zijn zak een wonderbaar instrumentje, dat hij zelf uitgevonden en ook vervaardigd had. Zonder dat ging hij nooit uit, want het stelde hem in staat door het dikste en hardste staal heen te snijden. Het bestond uit twee platina staven, die met een electrischen draad verbonden waren. Aan den draad was een stekker bevestigd en door nu stroom op den draad te zetten, gingen de twee platina staven gloeien.

Het mooiste van de uitvinding was, dat de ontwikkelde hitte in de platina-punten zeer hoog was, maar nog vertienvoudigde wanneer men ze met elkaar in contact bracht en hierdoor was het Raffles al menig keer gelukt door het dikste metaal heen te snijden in een betrekkelijk korten tijd.

Hij zou dus zonder eenigen twijfel ook door een der pantserplaten van den wand of zoldering of vloer heen kunnen snijden en zich zoo een doortocht banen.

Maar hoe hij ook zocht, nergens was een stopcontact te vinden. Er was zelfs heelemaal geen elektrische geleiding aanwezig.

Dat was een geweldige teleurstelling voor Raffles, want hij had er vast op gerekend, dat dit evenals in de meeste kluizen van groote bankinstellingen, wel het geval zou zijn.

Nog eens en nog eens doorzocht hij alles, maar van een elektrische leiding was geen spoor te ontdekken.

Diep teleurgesteld borg hij zijn snijtoestel weer in den zak. Dat kon hem nu van geen nut zijn, want op zwakstroom, die hij uit zijn elektrische lantaarn had kunnen voortbrengen, werkten deze platina-polen natuurlijk niet.

Wat nu? Even stond Raffles te peinzen. Hij moest zich zelf toegeven, dat zijn toestand zeker niet aangenaam was. Hij zat hier in die stalen kamer met geen enkele opening en gelegenheid om een opening te maken bestond wegens het ontbreken van electrischen stroom ook niet, terwijl achter de ronde kluisdeur natuurlijk eenige politiemannen waren opgesteld, die om beurten werden afgelost.

Hij mocht zich zeker wel afvragen: Wat nu?

Hij ging naar een der korte wanden van de kluis, waar zich een paar horizontale, boven elkaar gelegen kasten bevonden. Zij vormden samen een soort koekoek en konden geopend en gesloten worden door een knip. Toen Raffles deze bergplaatsen had onderzocht, — want ze

waren allen door de knippen afgesloten, had hij gezien, dat zich daarin een aantal brieven en rekeningenmappen bevonden. Het was het archief van de Bank, dat in de kluis werd bewaard.

Daar Raffles begreep, dat hij zuinig moest zijn met de energie van zijn batterij, doofde hij zijn elektrische lantaarn en klom op den koekoek. Dit was de eenige plek waar hij kon gaan zitten en dan ook op den vloer.

Zoo zat hij eenigen tijd diep na te denken. Het was doodstil om hem heen. Hij hoorde alleen het tikken van het slotklokje en zijn eigen ademhaling. Hoewel hij in de duisternis niets zag van het lijk, dat op den vloer lag, voelde hij toch de tegenwoordigheid daarvan als een soort beklemming.

Hoe hij zijn hersens ook pijnigde, hij bedacht geen andere uitkomst, dan het vroeger af laten loopen van het slotklokje. Wanneer hij de ronde kluisdeur dan kon openen op een oogenblik, dat de politiemannen minder waakzaam waren, dan zou het hem misschien nog kunnen gelukken te ontsnappen.

Het was weliswaar één kans op de duizend, maar ten minste toch beter dan in het geheel geen.

Hoe langer hij over dit plan nadacht, hoe meer hij er voor ging voelen, maar hij besloot toch nog even te wachten. Misschien viel hem straks nog iets beters in, hij had nog den tijd.

Hij raadpleegde nu zijn polshorloge en zag, dat het pas half drie was. Hij had dus nog een zee van tijd en besloot te wachten. Hij trok zijn jas uit en ging daar op zitten, want de ijzeren kasten waren niet bepaald zacht. Hij maakte het zich gemakkelijk in een hoek en doofde zijn lantaarn, die hij had aangestoken om op zijn horloge te kunnen zien.

Weldra bewees zijn regelmatige ademhaling, dat Raffles in deze zonderlinge omgeving en niettegenstaande zijn harde legerstede en het gevaar dat hem boven het hoofd hing, gerust sliep.

Uren gingen zoo voorbij.

Plotseling ontwaakte hij.

Zijn eerste werk was zijn lantaarn te doen ontgloeien en te zien hoe laat het was. Hij schrok. Het was elf uur. Hij had dus lang en vast geslapen en nog maar twee uur voor zich om een ontvluchtingsplan te beramen.

Hij ging naar de ronde kluisdeur in den achterkant, waarvan het slotklokje tikte en onderzocht dat. Het uurwerk was beschermd door een vrij dik spiegelruitje, waarachter hij de radertjes zag wentelen. Dat glas moest kapot, wilde hij de wijzers verzetten.

Reeds lichtte hij een van zijn nikkel instrumenten op om het glas daarmede stuk te slaan, toen hij zijn hand liet zakken en er een

vreemdsoortig lachje op zijn schrander gelaat verscheen. Zijn grijze oogen begonnen met een harden matglans te schitteren en hij wendde zich naar het lijk, waarop hij nogmaals zijn lichtbundel liet vallen.

— Natuurlijk, dat doe ik, mompelde hij, stom, dat ik daar niet eerder aan heb gedacht.

De vermoorde man was een lang, slank type en verschilde niet veel in grootte met Raffles, maar overigens was zijn uiterlijk geheel anders. Het haar was donkerblond, dat van Raffles donkerbruin, bij zwart af. De neus van den vermoorde was sterk gebogen, die van Raffles recht. De lippen van het lijk waren dik en vol, die van Raffles dun en smal.

Maar dat was allemaal geen bezwaar voor den meester-dief. Daar wist hij raad op.

Hij begaf zich naar een hoek der kluis, waar hij een fonteintje had gezien. Daar vond hij een stuk zeep en een handdoek, blijkbaar ten gebroeke voor de beambten, die hier onder de stoffige papieren van het archief iets hadden moeten zoeken en daardoor vuile handen hadden gekregen.

Hij deed nu zijn valsch baardje af en wischte zich het gelaat af met den handdoek.

Vervolgens haalde hij een étui uit zijn zak, waarin zich verschillende fleschjes bevonden, benevens een klein spuitje voor onderhuidsche inspuitingen.

Zijn eerste zorg gold zijn haar. Uit een der fleschjes stelde hij met behulp van veel water uit het fonteintje een vloeistof samen, waarmee hij zijn haar inwreef.

Reeds na enkele oogenblikken werd dit veel lichter en toen het ongeveer de tint had aangenomen van het haar van den vermoorde, deed hij de werking ophouden.

Vervolgens vulde hij het spuitje met parafine en wist zijn neus door een kleine onderhuidsche inspuiting een geheel anderen vorm te geven. Zijn neus was nu veel meer gebogen.

Toen hij zoo ver was vergeleek hij zich, door in den spiegel, die boven het fonteintje hing, te kijken, met het lijk op den vloer en knikte tevreden.

Daarna deed hij het stukje vleeschkleurige caoutchouc, waarop het baardje geïnplanteerd was, weer voor, waardoor hij de gelijkenis met het lijk weer voor een groot deel te niet deed.

Hij borg nu al zijn fleschjes en verdere ingrediënten weer weg en begaf zich naar eht lijk op den vloer.

Nu begon het akeligste gedeelte van zijn arbeid. Hij opende een der horizontale metalen kasten aan den korten wand van de kluis, waarop hij zoo even gezeten en geslapen had en haalde daaruit een groot aantal mappen te voorschijn. Toen ging hij het lijk van den vermoorden man halen en legde dit in de kast.

Daarna legde hij er voorzichtig de weggenomen mappen weer op en sloot de kast af.

Het was nu reeds half twaalf geworden. Raffles ging naar de ronde kluisdeur, legde zijn oor tegen het kozijn en knikte tevreden. Hij meende duidelijk fluisterende stemmen te hooren. Ongetwijfeld waren politiemannen voor de deur opgesteld om op het eerste sein naar binnen te stormen, zoodra de klok één had geslagen en het tijdslot zich geopend had.

— En nu moet ik de menschen een verrassing bezorgen, mompelde hij. Nogmaals werd het lederen étui met fleschjes voor den dag gehaald en begon hij een kleine plek ter hoogte van zijn slaap met een der watertjes in te smeren. Na een paar oogenblikken begon de huid op die plek te verkleuren, donkerder te worden, eerst geel, daarna licht bruin en vervolgens helderrood.

Toen hield hij op, borg het étui weer in zijn zak en bukte zich nu over den bloedplas, die op de plek lag waar de vermoorde had gelegen. Voorzichtig wreef hij wat van dat bloed over zijn haar aan de rechterzijde van zijn hoofd en liet ook wat langs zijn rechterwang loopen.

Hij bekeek zich zelf in den spiegel en moest bekennen, dat hij er uit zag alsof hij een kleine maar diepe wonde had aan den slaap. Het was alsof daar een geweer- of revolverkogel was binnengedrongen.

Dit was blijkbaar ook zijn bedoeling, want hij knikte tevreden met het hoofd.

Nu haalde hij de kleine glazen tube met het sterke vergif uit zijn vestzak en nam daaruit een paar korrels, die hij in een leeg fleschje, dat hij uit zijn étui haalde, met een hoeveelheid water vermengde.

— Zool mompelde hij, dat is genoeg om me voor eenige uren bewusteloos te maken en het voorkomen te geven van een lijk.

Zonder aarzelen slikte hij dat drankje en borg het fleschje weer in het étui.

— Het is maar te hopen, dat zij mijn zakken niet dadelijk onderzoeken, als ze me straks vinden, mompelde hij.

Nu ging hij naar de plek, waar het lijk had gelegen, haalde zijn revolver voor den dag en loste een schot tegen de zoldering. De kogel vloog omhoog en kaatste terug tegen den vloer, waar hij met afgeplatte punt bleef liggen. Dien afgeplatten kogel stak Raffles in zijn zak.

Wat hij verwacht had gebeurde. De knal van het schot had groote consternatie achter de ronde kluisdeur veroorzaakt. De daar opgestelde politieagenten hadden het natuurlijk gehoord en begrepen wat de oorzaak was. De opgeslotene had zich in zijn radeloosheid met een kogel uit zijn revolver van het leven beroofd.

Dat was dus het einde van den Grooten Onbekende, dien men niet levend in handen zou krijgen! De deur bleef echter gesloten. Zij

moesten nog een vol uur wachten voor de schoten zich openden en men het slot met den gewonen sleutel kon openen.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES, DE ONSTERFELIJKE.

Toen Raffles den man, die de deur van het directiekantoor zoo onverwacht had geopend, tegen den grond geslagen had en hij achter de ronde kluisdeur verdwenen was, stormden de politieagenten, die het paneel van de eikenhouten deur hadden ingebeukt, de directiekamer binnen en zagen het lichaam van een man op den grond, vlak bij de deur liggen.

Terwijl een paar hem oprichtten en naar een stoel droegen, stormden de anderen verder, de trap af en de stalen deur door van het sous-terrain.

Zooals te verwachten, werden zij in hun vaart gestuit door de gesloten kluisdeur. Zij begrepen, dat hiertegen geen bijl- of hamerslagen konden baten en beraadslaagden wat te doen.

Inspecteur Baxter, die in persoon zijn mannetjes had aangevoerd, plaatste er twee bij de ronde deur voor het geval de vluchteling, van wien zij veronderstelden dat het Raffles was, de deur onverwacht mocht openen, om aan den haal te gaan.

Toen hij dit gedaan had, keerde hij met de twee anderen terug naar de mannen, die het lichaam van den bewusteloozen man naar een stoel hadden gedragen en nu pogingen deden om hem bij te brengen.

Zij slaagden hierin vrij spoedig en de man keek met verbaasde blikken om zich heen.

Toen hij zag waar hij was en ook eenige herinnering scheen te krijgen van hetgeen er zoo even gebeurd was, kwam er een angstige uitdrukking in zijn oogen. Hij keek de politie-mannen met een stomme vrees aan en scheen niet anders te verwachten, dan dat zij hem zouden gevangen nemen.

Maar niets van dit alles gebeurde en Baxter, die intusschen was genaderd, vroeg hem wat er wel gebeurd was.

De man was niemand anders dan de directeur van de bank, die met de politie had afgesproken, dat hij dien nacht ook in het gebouw zou blijven om met hen de diamanten van den hertog van Norfolk, die inderdaad in de kluis van deze bank waren ondergebracht, te bewaken.

Hij vertelde nu, dat de politieagent, dien Baxter beneden in de kluis had geplaatst, zich

even had verwijderd en dat hij daarom zoolang diens plaats had ingenomen. Op een oogenblik dat hij zich even boven aan de trap bevond en de deur van zijn kamer wilde binnengaan, was er een hem onbekende man verschenen, die hem met zoo'n geweldige vaart van de sokken had geloopt of geslagen, dat wist hij niet precies meer, dat hij met een smak tegen den muur terecht kwam. Verder wist hij zich niet meer te herinneren, maar dacht wel, dat hij in zwijm gevallen was. Als de heeren er niet op tegen hadden wilde hij nu wel de bewaking van de bank alleen aan hen overlaten, want hij voelde zich na het gebeurde duizelig en zwak.

Zijn aanwezigheid was nu toch niet meer noodig, want ongetwijfeld had de indringer het tijdslot aan de binnenzijde van de deur opgemerkt en door dat twaalf uur verder te zetten kon hij iedereen, zelfs hem, den directeur, beletten met den sleutel het slot te openen, daar het tijdslot de schoten van de deur aan de binnenzijde met stalen klauwen vasthield.

Heel waarschijnlijk was er voor den volgenden middag één uur niet de minste kans om den vreemdeling, wie dat dan ook zijn mocht, te snappen.

Inspecteur Baxter deelde den directeur mede, dat hij alle reden had te veronderstellen, dat de indringer niemand anders was dan Raffles en dat hij er alles op gezet had dezen fameusen kerel, die nu al zoo vele jaren door de politie van alle landen werd gezocht, te knippen, zoodat hij het gerust aan hem kon overlaten om de Bank te bewaken. Het vooruitzicht, dat hij eindelijk dien Raffles, dien Lord Edward Lister te pakken zou krijgen, ontroofde hem elke gedachte aan slaap en de directeur kon gerust gaan, als hij maar wilde beloven den volgenden middag tegen één uur present te zijn, om met zijn sleutel de deur te openen.

De directeur, Finley genaamd, die op het vernemen van den naam Raffles zoo mogelijk nog witter was geworden dan hij al was, beloofde dat hij aanwezig zou zijn tegen den tijd, dat het tijdslot zou werken, maar overhandigde Baxter al vast den sleutel opdat deze, indien hem soms iets mocht beletten op tijd te komen, in zijn plaats zou kunnen handelen.

Baxter dankte Finley in warme bewoordingen voor het vertrouwen in hem getoond en gaf hem een politieagent mede om hem naar huis te geleiden.

Toen Finley nu op weg naar huis was, ademde hij wat vrijer. Weliswaar was hij nog niet veilig, maar de eerste schreden had hij toch al gezet en hij besloot er geen gras over te laten groeien, maar met den eersten den besten sneltrein naar Dover te vertrekken, de Kanaalboot te nemen naar Calais en dan verder zijn spoor uit te wisschen door een of andere boot naar Zuid-Amerika te nemen.

Hij dacht er nog met een rilling aan, hoe de indringer natuurlijk in de kluis het lijk had moeten vinden van den politiemann, dien hij zoo juist vermoord had en hij tastte met zijn handen in zijn binnenzak om te voelen of hij het etui met de kostbare diamanten, die hij onmiddellijk na den moord uit het loket van de safe had gehaald, nog bij zich had. Hij dankte zijn goed gesternte, dat dit voorval met den indringer er tusschen was gekomen. Zijn schrik, angst en ontdaanheid hadden de politiemannen natuurlijk wel gezien, maar aan een andere oorzaak toegeschreven. Zij hadden eenvoudig gedacht dat hij zoo geschrokken was van den bruusken overval van Raffles, hetgeen ook ten deele het geval was.

Intusschen hadden Baxter en zijn mannetjes een tip top bewakingsdienst op touw gezet. Twee man zouden de ronde kluisdeur bewaken, om toch maar niets te verzuimen en er zorg voor te dragen, dat de binnengeslopende er niet stiekum tusschen uit kon knippen. Die twee mannen zouden dan om de twee uur worden afgelost om rust te kunnen nemen. Daar zij met hun zessen waren, Baxter zelf niet meegerekend en ook niet den politieagent, die door Baxter in de kluis op post was gezet en van wien hij niet het flauwste vermoeden had, dat hij door den directeur vermoord was. Baxter dacht niet anders dan dat de man ongesteld geworden en naar huis gegaan was.

Het bleek dus dat Raffles goed geraten had. De politiemannen verloren de ronde kluisdeur, waarachter hij veilig opgeborgen zat, geen minuut uit het oog.

Toen het 's morgens negen uur was geworden, werd de Bank voor het publiek geopend. De employé's namen hun plaatsen achter hun lessenaars in en alles ging zijn dagelijkschen gang, daar slechts enkelen van de hoogste ambten er van op de hoogte waren, wat zich des nachts had afgespeeld en er natuurlijk over zwegen.

Tegen twaalf uur, dus één uur vóór dat de deur geopend zou kunnen worden, verzamelden zij zich in de gang van het sousterrain, vlak

voor de ronde kluisdeur en wachtten op dingen die komen zouden.

Toen even twaalf uur een schot klonk achter de deur, begreep iedereen, welk drama zich daar in de kluis had afgespeeld. Er was nu geen twijfel aan, dat de bandiet geen uitweg had geweten om te ontvluchten en liever dan levend in de handen van de politie te vallen, zelfmoord had gepleegd, door zich een kogel door het hoofd te schieten.

De beide agenten, die de wacht hielden, stelden onmiddellijk hun chef, inspecteur Baxter, er van in kennis en met ongeduld werd het uur afgewacht waarop zij konden gaan zien of hun veronderstelling waarheid bevatte.

In dien tijd liet Baxter een geneesheer halen en toen de deur eindelijk klokslag één uur kon worden geopend, ging hij met den dokter en een tweetal agenten naar binnen, zeer behoedzaam, omdat men een bandiet als Raffles natuurlijk niet kon vertrouwen.

Maar hun veronderstelling bleek juist te zijn. Midden in een bloedplas en met een kogelwond aan het hoofd, lag de beruchte dief en inbreker dood op den grond met de revolver, waarmede hij zich zelf een kogel door de hersens had gejaagd, nog in de verstijfde hand.

De dokter boog zich even over den man heen, keek naar den bloedplas en meende dat een nader onderzoek niet noodig was. Het lijk begon al stijf te worden. Het was ook al een uur geleden, dat de kogel afgevuurd was, dus er was geen denken meer aan den man nog te kunnen redden.

Daar hij verlangde naar zijn hem wachtende patiënten terug te keeren, vertrok hij onmiddellijk na het invullen van het overlijdensformulier. Er bestond dan ook geen enkele reden om hem langer op te houden.

Inspecteur Baxter verzocht den onderdirecteur en den procuratiehouder de zaken gewoon voort te zetten, alsof er niets gebeurd was, dan zou hij met zijn mannetjes wel de noodige maatregelen nemen en er voor zorgen, dat niemand iets van het voorgevallene merkte. Als hij maar de beschikking kon krijgen over een der spreekkamers, zou hij daar het lijk van den indringer neerleggen in afwachting, dat dit door een ambulancewagen zou worden gehaald. Ten einde geen opzien te verwekken zou dit pas 's nachts gebeuren. Baxter zou de spreekkamer afsluiten en met zijn mannen heen gaan om rapport uit te brengen.

Een en ander werd door de Bankdirectie goedgekeurd en de zaken van de Bank gingen hun gewonen gang, zonder dat iemand ook maar het geringste vermoeden had, welk drama zich daar beneden in de kluis had afgespeeld.

Baxter liet nu door een paar man het lijk van Raffles naar de bewuste spreekkamer bren-

gen en legde het daar op een tafel. Vóór hij heenging, zag hij uit een der zakken van het lijk een notitieboekje steken, waaruit duidelijk bleek, dat de zelfmoordenaar niemand anders was dan Raffles, alias Lord Edward Lister, dien hij reeds zoo lang zocht.

Hij bleef eenige oogenblikken op het lijk neerzien en kon niet nalaten bij zich zelf de opmerking te maken, dat hij zich dien Raffles heel anders had voorgesteld. Dat donkerblonde haar en dien gebogen neus vond hij niet erg gentleman-achtig. Maar hij dacht daarover niet lang na, sloot de deur van de spreekkamer af en vertrok om rapport uit te brengen.

Inwendig jubelde hij, want hoewel het hem natuurlijk speet, dat hij den meesterdief niet levend in handen had kunnen krijgen, had hij nu toch de genoegdoening, dat zijn leven niet meer zou worden vergald door dezen man, die hem tot dusverre altijd te slim af was geweest.

Eenige uren gingen voorbij, de middag verstreek en het uur, waarop de Bank gesloten zou worden, brak weldra aan.

Plotseling, tegen vijf uur, deed het lijk, dat op de tafel in de spreekkamer lag, zijn oogen weer open, maar sloot ze onmiddellijk. Het gift had zijn werking gedaan en het leven keerde terug. Maar Raffles, die nimmer zijn tegenwoordigheid van geest verloor, begreep onmiddellijk, nadat hij zijn bloed weer sneller door zijn aderen voelde stroomen, dat nog steeds de grootste voorzichtigheid geboden zou zijn.

Hij opende zijn oogen nu tot een spleet en gluurde door zijn oogharen heen, het vertrek, waar hij lag, rond. Hij zag spoedig, dat hij alleen in een spreekkamer van de Bank lag. Nu richtte hij zich langzaam op en begon zijn achterhoofd te wrijven.

— Tjonge, mompelde hij zachtjes, de heeren hadden me wel op een kussentje mogen leggen, wat is die tafel hard, m'n kop doet er pijn van. En mijn armen en beenen zijn nog zoo zwaar als lood, ik geloof nooit, dat ik ze al gebruiken kan.

Tegelijk probeerde hij het, en ja, al was het nog wat onbeholpen en langzaam, hij kon zijn ledematen weer bewegen.

Zonder echter van de tafel waarop hij lag af te gaan, keek hij naar de klok en zag dat het kwart voor vijf was. Hij wist, dat de Bank gewoonlijk om vijf uur gesloten werd en besloot zich tot dien tijd rustig te houden. Men kon nooit weten wat er nog gebeuren zou.

Die vijftien minuten schenen hem een eeuwigheid toe, maar eindelijk dan hoorde hij door de gesloten deur heen, in de gangen heen en weer loopen en zich verwijderende voetstappen. De klerken hadden hun dagtaak volbracht en gingen heen.

Toen alles stil was geworden, richtte hij zich op en schoof van de tafel af. Hij luisterde aan de deur en toen hij niets meer hoorde, wilde hij de deur openen. Maar deze was op slot. Dat was echter geen bezwaar voor Raffles en hij tastte in zijn zak.

Nu hij alleen was en op zijn gemak kon werken, was er geen slot te ingewikkeld voor hem. In een paar minuten had hij het slot open en stond in de gang.

En nu eerst naar beneden! Hij kon het Bankgebouw nog niet verlaten, daar het nog klaarlichte dag was, maar, daar hij rammelde van den honger, besloot hij op onderzoek naar wat eten uit te gaan.

Hij kwam beneden in het sousterrain bij de kledkastjes van het personeel en gluurde bij elk kastje naar binnen en werkelijk, eindelijk werd zijn moeite beloond en vond hij in een zeiltje, waarin een stuk vetvrij papier lag, een overgelaten boterham. Het waren maar een paar gewone sneden brood met roggebrood er tusschen en waarschijnlijk door een kantoorlooper overgelaten, maar honger maakt rauwe boonen zoet en hij zette er met smaak zijn tanden in.

Nu hij gegeten had, voelde hij zich weer een ander mensch en ging eens inspectie houden in de stookruimte, om te zien, of hij langs dien weg weer ontsnappen kon. Hij vond daar alles in volmaakte orde en ging nu naar de kluis.

In de gang, die zich voor de kluis bevond, zag hij twee stopcontacten en het zou hem natuurlijk weinig moeite gekost hebben om zijn smeltapparaat in werking te brengen, maar hij deed dat niet. Wel was hij eerst van plan geweest het lijk van den vermoorden man op de tafel in de spreekkamer te leggen, om de politie in den waan te brengen, dat de man inderdaad Raffles was, maar bij nader inzien deed hij dat niet, daar hij eensklaps een ander denkbeeld kreeg.

Weliswaar had hij in de kluis kunnen inbreken en een van de safedeurtjes open maken, om te zien of daar wat van zijn gading was, maar hij bedacht, dat het in zoo'n geval makkelijk zou kunnen gebeuren, dat hij het geld en goed stal van een eerlijk man en dat wilde hij niet.

Hij liet dus de kluisdeur zooals zij was en ging naar de stookruimte terug, kroop door de rookgang omhoog naar het dak, liet zich daar, toen het duister geworden was, van de brandladder en verder langs een afvoerpijp voor het regenwater naar beneden en begaf zich op weg naar huis met een kalmte en opgewektheid van geest, alsof hij een gewoon wandelingetje had gemaakt en niet pas aan een zeer gevaarlijke kans om te worden gearresteerd ontsnapt was.

HOOFDSTUK V.

INSPECTEUR BAXTER IS TEN EINDE RAAD.

Het was precies half tien in den avond, toen Raffles, een beetje flauw van den trek en nog een beetje stijf in zijn ledematen, maar overigens volmaakt gezond, den sleutel van het tuinpoortje achter zijn huis omdraaide en door den tuin naar de achterdeur liep, om zoo naar binnen te komen.

Hij was blij weer thuis te zijn en van een hartig maal te kunnen genieten, om welke reden hij een deuntje neuriede.

Zoo kwam hij binnen, zonder zich de minste moeite te geven stil te zijn. Dat was nu zoo eenmaal zijn zorgeloze natuur.

Maar niet zoodra was hij binnen, of hij had daar spijt van, want nauwelijks had hij een paar treden van de trap opgelopen, of zijn oude kamerdienaar Gaston, die meende iets te hooren, kwam toelopen. Maar hem ziende, snelde hij weg, zoo vlug zijn oude beenen hem konden dragen, onder het geroep:

— Een spook! Een spook! De geest van onzen dierbaren meester is gekomen om hier te spoken.

Dit hoorende, ging Raffles een licht op. Zeer waarschijnlijk had Baxter in zijn vreugde, dat hij den Grooten Onbekende had gevangen, zij het dan ook niet levend, de pers hiervan in kennis gesteld, zoodat de avondbladen reeds de tijding van zijn dood hadden gebracht. Deze bladen waren natuurlijk door zijn vriend Brand gelezen en deze had het treurige nieuws aan Gaston medegedeeld.

Vandaar diens schrik.

Raffles moest onwillekeurig glimlachen. Maar het volgende oogenblik begreep hij, dat het noodzakelijk was zijn vrienden zoo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van zijn avontuur, daar hij niet gaarne voor een geest wilde aangezien worden, maar veel liever als een gezond mensch van vleesch en bloed een krachtigen maaltijd opgediend zag.

Hij liep met twee treden tegelijk de trap op naar boven en stond tegelijkertijd voor Charles Brand, die hem met een gezicht, zoo wit als een doek, aankeek.

En daar was ook zeker reden toe, want Raffles droeg nog steeds zijn vermomming en ofschoon Brand wel gewoon was aan een gedaanteverwisseling van zijn vriend, wist hij niet of deze het wel was, daar hij niets van deze vermomming had gezien. De oude Gaston echter had Raffles' oogen onmiddellijk herkend.

Gelukkig begreep Raffles de aarzeling van zijn vriend en zonder hem den tijd te geven, vragen te stellen, rukte hij het valsche baardje van zijn kin en duwde met zijn twee vingers op de paraffine, die hij onder het vel van zijn neus had gespoten, zoodat het bultje, dat geënd had om dat lichaamsdeel heel wat krommer te laten schijnen, dan het inderdaad was, scheef kwam te zitten, hetgeen een allerbespottelijkst gezicht was.

Tegelijk riep hij:

— Hallo, Charles, kijk me niet zoo verwilderd aan. Ik ben het, hoor, in levenden lijve. Als je maakt, dat ik binnen vijf minuten wat te eten krijg, zal ik je alles vertellen!

Nu twijfelde Brand geen oogenblik meer. Dat was het gelaat, dat waren de oogen en vooral, dat was de onuitputtelijke humor en vroolijkheid van zijn eenigen vriend, om wiens vermeenden dood hij bittere tranen geschreid had, zonder dat hij dat echter aan iemand had durven bekennen.

Hij snelde op hem toe, drukte hem aan zijn borst en greep zijn beide handen zoo stevig in de zijne, alsof hij ze wilde verpletteren.

— All right, Charles. All right! riep Raffles lachend uit. Je ziet wel, dat ik nog niet dood ben en ik zal je dat aanstonds aan tafel nog beter bewijzen, want ik rammel met permissie van den honger en dat is toch iets waar een geest geen last meer van heeft...

Brand liet er geen gras over groeien en zorgde er voor, dat zijn vriend binnen vijf minuten een goed voorbereide koude lunch voor zich had staan. Onder het eten kreeg hij de geheele historie, die zich in het bankgebouw had afgespeeld, te hooren.

— En wat nu? vroeg Brand, toen het verhaal verteld was. Als ik het goed begrepen heb, ben je nog geen stap nader gekomen tot de diamanten, waar het je toch om te doen was, als ik me niet vergis.

— Ongetwijfeld, Charles, hernam Raffles, maar voor ik iets anders begin moet ik onzen vriend Baxter even op de hoogte brengen. De goeie kerel schrikt zich anders dood, als hij ziet, dat het lijk van Raffles beenen gekregen heeft en er van door gegaan is. We zullen hem een briefje schrijven. Wil jij in dien tijd James even waarschuwen, dan kan hij op de motorfiets dat briefje bezorgen, want er is natuurlijk haast bij.

Een half uurtje later tufte een motorfiets langs het Thames Embankment, in de richting van Scotland Yard. Het was Henderson, die op weg was om den brief van zijn meester te bezorgen.

Voor het groote gebouw, waarvan uit alle vensters een helder licht straalde, stond een gesloten auto van eigenaardigen vorm te wachten. Het was de lijkenwagen, waarmee meestal drenkelingen of andere overleden personen naar het politiebureau worden vervoerd.

Juist toen Henderson zijn motor stopte, kwam inspecteur Baxter de deur uit en wilde, vergezeld van twee detectives en inspecteur Marholm, in de auto stappen. Hij nam zelf den brief in ontvangst, vroeg aan den boodschapper of er geen antwoord op moest zijn, en toen hij een ontkennend antwoord ontving, maakte hij de enveloppe open.

Nauwelijks had hij een paar woorden gelezen of hij wierp den brief op den grond, sprong naar de auto en gaf den chauffeur bevel den motorrijder, die zooeven den brief had gebracht, achterna te rijden en in te halen.

Marholm en de andere mannen, die dat hoorden, hadden geen gelegenheid zich bij hun chef te voegen en keken de snel wegsijdelende auto met verbaasde oogen na.

Wat was er gebeurd, dat hun chef aanleiding kon geven er zoo plotseling en nog wel alleen van door te gaan?

Marholm begreep, dat het antwoord op die vraag wel in den ontvangen brief te lezen zou zijn en raapte dezen op.

Maar nauwelijks had ook hij een paar woorden gelezen of hij uitte een kreet van verbazing. De brief luidde als volgt:

Waarde Inspecteur Baxter!

Kent ge het beroemde tooneelstuk, waarin de volgende zinsnede voorkomt: Henri de Lagardère is niet dood... hij leeeeeeft. Ongetwijfeld, niet waar! Welnu, zeg in plaats van Henri de Lagardère, John Raffles en ge hebt nog nooit zoo zuiver de waarheid gesproken.

Ik begrijp niet hoe U er toe gekomen is mij voor dood aan te zien, terwijl ik op het oogenblik juist een heerlijken maaltijd verorberd heb en me nog nooit zoo kip-lekker heb gevoeld. Als ge me niet gelooft, ga dan maar kijken in de Londensche Zuid-west Bank; op de tafel in de spreekkamer ligt niets meer. Ik neem U die vergissing niet kwalijk, want het beste paard struikelt wel eens, maar wat ik U wèl kwalijk kan nemen, is, dat ge me niet eens een kus-sentje hebt gegeven voor mijn hoofd. Hout is hard, mijnheer de inspecteur, en al ben ik Raffles, ik ben toch óók maar een mensch.

Maar vooruit, zooals ik reeds gezegd heb, neem ik U dat niet kwalijk en wil ik U dit bewijzen door U mede te deelen, dat ge U ruimschoots schadeloos kunt stellen voor mijn ontvluchting door, zoo spoedig ge daartoe in de gelegenheid zijt, den heer Finley, den directeur der bank te arresteeren, die een uwer politiebeambten, Black genaamd, vermoord heeft.

Het lijk van dezen man heb ik gedurende mijn verblijf in de kluis van genoemde bank ontdekt. Het ligt in de ijzeren, horizontaal geplaatste kasten aan een der korten wanden van de kluis. Misschien denkt ge, dat ik den gek met U steek, maar ga en overtuig U. Bovendien zult ge bij navraag bemerken, dat genoemde politieman vermist wordt.

Met vriendelijke groeten en tot een volgende keer.

John Raffles,
alias Lord Lister.

Marholm had het briefje tot het einde toe gelezen, hetgeen Baxter niet had gedaan. Toen deze dacht dat Raffles, hoe onbegrijpelijk het ook scheen, niet dood was en uit de spreekkamer van de bank ontvlucht was, had hij niet verder gelezen, maar er alleen aan gedacht door den boodschapper na te rijden, te trachten zijn verblijfplaats op te sporen.

Maar Henderson was een te geroutineerd motorrijder om, toen hij zag, dat de politieauto hem achterna ging, er niet voor te zorgen, dat hij in minder dan geen tijd te midden van het drukke verkeer onvindbaar geworden was, zoodat de auto dan ook binnen korten tijd terug moest keeren.

Toen de auto weer voor het gebouw van Scotland Yard stil hield, stond Marholm juist gereed om er met een paar man op uit te gaan, teneinde te onderzoeken of Raffles in zijn briefje waarheid had gesproken.

Op het zien van Baxter, die met een kleur van opwinding uit de auto sprong, wachtte hij nog even en volgde zijn directen chef naar binnen.

Baxter was in een beestachtig humeur. Zonder een woord te spreken liep hij als een getergde leeuw in zijn kamer heen en weer.

Marholm durfde hem niet storen en waagde het niet zijn gedachtengang te onderbreken. Hij kende zijn chef en wist, dat deze in zoo'n bui niet te na gekomen moest worden.

Maar eindelijk werd het zwijgen en het ijsberen hem toch te machtig en zei hij:

— Zeker tevergeefs geweest, die achtervolging van den motorrijder, hè chef? Ik was er wel bang voor.

Baxter kwam met versnelden pas naar zijn

ondergeschikte toe en bleef hijgend vlak voor dezen staan.

— Ja, beet hij hem toe, ja, natuurlijk, meneer was er wel bang voor, hij dacht het wel! Mijnheer weet alles vooruit. Het is mij totaal onbegrijpelijk mijnheer, waarom men voor u nog geen standbeeld heeft opgericht. U weet alles, letterlijk alles en u weet me natuurlijk ook nog te vertellen, dat er nimmer een lijk in de Londensche Zuidwest bank heeft gelegen, niet waar? Natuurlijk! U weet alles en wij weten niets. U bent slim en wij zijn ezels...

Baxter zweeg even, niet omdat hij niet nog meer op zijn gemoed had, dat hij wilde luchten, maar eenvoudig omdat hij buiten adem was. Hij scheen een beroerte nabij.

Marholm maakte van die gelegenheid gebruik om er een paar woordjes tusschen te gooien.

— Met uw verlof, inspecteur Baxter, zei hij op zoetsappigen toon, ik zou nooit hebben beweerd, dat er geen lijk heeft gelegen in de Bank! Want dat zou bezijden de waarheid zijn! Er heeft zeer zeker een lijk in de Bank gelegen en trouwens, het ligt er nog!

— Zoo mijnheer, ligt het er nog, viel Baxter hem in de rede, die nu weer genoeg adem had om zijn verwoede redevoering voort te zetten, zoo, ligt het er nog? Prachtig hoor, dat moet ik zeggen, u weet altijd meer dan een ander. Misschien kunt u mij ook wel zeggen wie dat briefje heeft geschreven, dat ik zoo juist ontving. Ik heb duidelijk aan de hand gezien, dat het van Raffles moet zijn. Die vent heeft me al zoo dikwijls geschreven, dat ik zijn hand uit duizenden herken. Of is dat soms ook niet waar? Nu mijnheer Marholm, u die alles weet, waarom antwoordt u mij niet? Ik vraaag u, waarom antwoordt u mij niet? Hebt u uw tong verloren of ben ik soms maar lucht en geen antwoord waardig? Waarom...

— Jawel, inspecteur, jawel, zei Marholm, die nu heusch bang werd, dat zijn collega van woede zou barsten, jawel, ik wil en zal u wel antwoorden, maar u laat me niet aan het woord komen, anders...

— Hoor me nu toch zoo'n kerel eens aan, barstte Baxter weer los, die zegt, dat ik hem niet aan het woord laat komen en hij doet niets anders dan zwammen, zwammen, zwammen, waar het eind van weg is, kletsen, raaskallen, onzin uitkramen, zwetsen, weet ik wat meer, hoe zou ik anders weten, dat u het niet met mij eens is, als u dat niet gezegd had en hoe zou u het hebben kunnen zeggen, als ik u niet aan het woord had laten komen? Geef me daarop nu eens antwoord, mijnheer Marholm, breng nu eens wat in tegen die logica. Dat kunt u niet, mijnheer, dat is onmogelijk, dat kunt u, die

toch zoo knap, zoo verbazend knap, zoo ontzettend knap zijt niet, ant...woordt... u... nu... daar... eens... op...

Baxter was nu totaal uitgeput. De aderen lagen als dikke koorden op zijn voorhoofd en zoo rood als een kalkoensche haan en naar adem snakkend als een visch die drie dagen op een heeten stoof heeft gelegen, viel hij als een vormelooze massa, als een hoopje vuil in een stoel, dië toevallig tegen den wand stond en steunde en kermde om een buitenstaander het hart te doen breken.

Marholm, die wel gewend was aan dergelijke uitbarstingen van woede, had dit moment zien aankomen en er op gewacht om het woord te nemen, wel begrijpend dat zijn chef de eerste vijf minuten niet in staat zou zijn een verstaanbaar woord te spreken.

Hij nam nu het briefje, dat hij in zijn zak had gestoken in de hand en begon het met duidelijke stem voor te lezen.

Nauwelijks had hij dit gedaan of Baxter sprong op.

— Wel allemachtig! schreeuwde hij uit, en met zulk een belangrijk bericht in zijn zak, staat hij hier te kletsen en te zwammen zonder er op uit te trekken! Mijnheer, het spijt mij dat ik u het zeggen moet, maar u hebt niet het minste begrip van een ernstig geval. U laat alles maar blauw-blauw. U verzet geen voet en staat hier maar redevoeringen te houden, in plaats van er van door te gaan met de noodige manschappen om dien vent te arresteeren, dien moordenaar, dien fielt, dien...

— Wien bedoelt u, mijnheer Baxter? vroeg nu Marholm.

— Wien ik bedoel? Die vraagt me nog, wien ik bedoel! Wel, wien anders, dan dien Finley, dien schurk, dien moordenaar, die...

— Dacht u dan soms, vroeg Marholm, dat die man op ons heeft gewacht? Die heeft natuurlijk al lang het hazenpad gekozen, als het ten minste waar is, wat Raffles schrijft en ik zou er de voorkeur aan geven eerst eens te onderzoeken of het wel waar is, wat hij schrijft en of dat lijk wel degelijk in de Bank ligt of dat hij ons een kool wil stoven.

— Maar natuurlijk! bulderde Baxter opnieuw, natuurlijk! Wie heeft dan gezegd dat we dat niet moeten doen? Natuurlijk gaan we eerst naar de Bank om te zien of daar een lijk ligt. Ik begrijp alleen niet waarom u nog niet weg bent. Dat had al lang moeten gebeuren. Vooruit, mijnheer, vooruit! Waar wacht u nog op? Ik vraag, waar wacht u nog op?

— Ik wachtte alleen op u, inspecteur, waagde Marholm nog te zeggen, maar Baxter was door zijn woede heen en duwde zijn collega met een

forschen stoot op zij en snelde naar buiten, naar de nog steeds wachtende auto.

Marholm, die begreep, dat er op het oogen-

blik geen redeneeren was tegen den woeden- den man, gaf den detectives, die in de gang stonden een wenk en volgde hem in de auto.

HOOFDSTUK VI.

DE TENTOONSTELLING.

Gedurende den nacht, die volgde op zijn gedwongen verblijf in het Bankgebouw, sliep Raffles heerlijk. Hij was met lichte hoofdpijn naar bed gegaan, hetgeen niet te verwonderen was na het gebruik van de dosis vergif, die hem gedurende eenige uren het aanzien van een lijk had gegeven. Maar zijn ijzersterk en gezond gestel had gedurende den slaap weer alle krachten herwonnen en hij stond den volgenden morgen op zoo frisch als een hoentje.

Toen hij met Charles Brand aan het ontbijt zat, kwamen de diamanten van den Hertog van Norfolk weer ter sprake.

— Vandaag is de expositie in de Coburn-hall in Regentstreet, aldus leidde Raffles het gesprek in, we zullen er eens heen gaan om poolshoogte te nemen.

— Ben je dan nog altijd van plan om je die diamanten toe te eigenen? vroeg Brand, die het niet erg prettig scheen te vinden, dat zijn vriend de zaak niet wilde laten loopen, nu hij er reeds zulke onaangename gevolgen van ondervonden had.

— Natuurlijk, m'n jongen, wat denk je dan? zei Raffles lachend, terwijl hij een eitje pikte. Als ik zoo iets in mijn hoofd heb, dan geef ik het niet zoo gauw op.

— Neen, dat weten we, hernam Brand met een zucht.

— Dat dacht ik ook, meende Raffles. Daarom verwondert het me, dat je er nog naar vraagt. Ik dacht, dat je me beter kende.

— Nu ja, zei Brand weer, ik vraag het daarom, omdat ik meende, dat je met die heele expeditie nog niet veel wijzer bent geworden. En nu die diamanten in het openbaar worden geëxposeerd geloof ik niet, dat je eenige kans zult hebben, want ze worden natuurlijk stevig bewaakt.

— Dat denk ik ook, Charles, maar toch wil ik eens naar die tentoonstelling toegaan. Ik heb namelijk een plan in mijn hoofd en ik zou graag willen, dat jij me daar je gewaardeerde medewerking voor wilde verleen.

— Natuurlijk, Edward, dat spreekt van zelf. Zeg me maar wat ik moet doen.

— Dat zal ik je zeggen, hernam Raffles, die zijn bord en mes van zich af schoof en een sigaret opstak.

— Luister goed, dan zal ik je zeggen, wat mijn bedoeling is.

Op die tentoonstelling komen natuurlijk een heele boel menschen naar de steenen kijken en daarom zullen er de noodige maatregelen genomen worden om diefstal te voorkomen. Ik zal dan ook niet wagen om ze uit die zaal weg te halen, dat is me een beetje te gewaagd. Zooals je weet, ben ik niet voor een klein geruchtje vervaard, maar om me nu moedwillig aan een arrestatie bloot te stellen vind ik dwaasheid.

Maar ik wil graag op de expositie zijn, omdat ik eens kennis wil maken met den Hertog van Norfolk. Hoeveel moeite ik ook heb gedaan om dien man na zijn reis eens te zien te krijgen, is me tot dusverre nooit mogen gelukken. Hij komt natuurlijk zeker op de tentoonstelling en dan krijg ik hem op die wijze te zien.

— Maar je weet toch niet wanneer hij komt. Hoe wil je hem dan te zien krijgen. Je kunt den heelen dag toch niet in de zaal blijven?

— Neen, zei Raffles lachend, dat kan ik ook niet en het is juist daarom dat ik jouw hulp noodig heb. Ik ben namelijk van plan een heele serie vermommingen gereed te leggen in een kamer van een huis, dat ik expres voor dat doel heb gehuurd en dat in de onmiddellijke nabijheid van de expositiezaal gelegen is. Ik blijf zoo lang mogelijk in de zaal zonder de kans te loopen de aandacht te trekken en als ik eindelijk weg ga, zorg jij er voor gereed te staan. Zoo lang ik weg ben, neem jij mijn plaats in en zodra ik dan weer, op andere wijze vermomd, terug ben, ga jij weer heen en verkleed je ook weer. Op die wijze kunnen we den geheelen dag in de zaal zijn, zonder dat iemand daar erg in heeft. We laten James voor wat eten en drinken zorgen, dat hij gemakkelijk in een of ander restaurant kan bestellen, zoodat we geen honger behoeven te lijden ook. Hoe vind je mijn plan?

— Ik vind het prachtig, Edward, zei Brand, maar ik zie niet in, wat het geeft, als je weet wie de Hertog van Norfolk is, of...

— Maak je daar maar niet bezorgd over, Charles, zei Raffles, dat zal ik wel opknappen, dat kun je gerust aan mij overlaten.

Brand knikte, ten teken dat hij het begrepen

had, met het hoofd en een half uur later waren de twee vrienden al op weg naar Regentstreet, om zich daar in het door Raffles gehuurde huis te installeren.

Toen zij daar kwamen, vonden zij niets dan leege kamers, maar weldra arriveerde Henderson, die met de auto eenige meubelen, zooals een tafel, eenige stoelen, benevens een spiegel kwam brengen. Bovendien had hij nog een grooten koffer bij zich, die de noodige ingrediënten voor de diverse vermommingen bevatte.

Om tien uur ging de expositiezaal open en een van de eersten, die binnentrad, was Raffles, keurig als officier van het Engelsche leger gekleed.

Hij had zich op de gewone zorgvuldige wijze onherkenbaar gemaakt met zijn fleschjes en watertjes, zoodat hij voor geen ontdekking behoefde te vreezen.

Hij ontdekte onmiddellijk, dat de noodige maatregelen genomen waren om diefstal te voorkomen.

De diamanten waren uitgestald op een lange tafel. Zij lagen op purperkleurige kussens en schitterden vol glans en leven.

Achter de tafel stond een heer, die, zooals Raffles weldra bleek, door de Bank was afgevaardigd om de kostbare steenen te bewaken, terwijl naast hem een jonge dame zat, die Raffles onmiddellijk herkende als de vrouwelijke detective Miss Wilson, die zeer schrandere was en de politie reeds vele belangrijke diensten had bewezen.

Om half elf reeds bewoog zich een groot aantal dames en heeren door de sierlijke zalen.

Het vooruitzicht om de diamanten van den Hertog van Norfolk te kunnen zien, die in grootte, zuiverheid en kostbaarheid de kroonjuweelen van den koning nog moesten overtreffen, had reeds in den vroegen ochtend een groote menigte naar het tentoonstellingsgebouw gelokt.

Eenige equipages rolden aan, automobielen snorden voor. De grooms dwarrelden door elkaar en de eene lady volgde de andere. Zij droegen nog haar kostbare wintertoiletten, lange mantels met bontwerk gegarneerd, breede boas en ander kostbaar pelswerk.

Eigenlijk was het uur van de opening der tentoonstelling op elf uur bepaald, maar de gevolmachtigde van de Londensche Bank was al om half tien verschenen met zijn kostbaren schat.

De vertegenwoordiger was een slank gebouwd man van ongeveer vijf-en-dertigjarigen leeftijd, met een donker puntbaardje.

Hij zag er inderdaad zeer voornaam uit in zijn keurig toilet, zooals hij daar stond achter de groote tafel, zonder ook maar een enkelen keer den blik op te richten van de zijden kus-

sens, waarop de prachtige steenen schitterden: diamanten, zoo groot als duiveneieren, naast robijnen en topazen, smaragden, in goud gevat, naast granaten, amethysten naast opalen en turmalienen naast cordierieten.

Maar diamanten en smaragden waren er in het grootste aantal en alles schitterde en glinsterde en fonkelde op het donkere fluweel, dat men meende een stuk van het firmament voor zich te hebben, waaraan sterren schitterden van de eerste grootte.

Menige blik uit mooie oogen werd met jaloeersch begeeren naar de schitterende collectie geworpen en Raffles kon niet nalaten bij zich zelf de opmerking te maken, dat, als de gelegenheid zich maar voordeed, menigeen wel een greep in deze steenenverzameling zou willen doen.

Maar hiervoor bestond geen kans, want behalve de twee officieele bewakers achter de tafel wemelde het in de zaal van politieagenten in burger, terwijl er nu en dan ook binnen kwamen in uniform, waarschijnlijk om aspirant-dieven in toom te houden.

Raffles, die de kostbare steenen nog slechts uit de verte bekeken had, was verrukt over hunne schoonheid en maakte al aanstonds een berekening van de waarde, maar toen hij dichterbij kwam, verscheen er iets in zijn oogen, dat menigeen niet begrepen zou hebben.

Het was alsof zijn lippen zich iets bewogen en hij keerde zich om, om de zaal uit te gaan.

In de vestibule kwam hij Brand tegen, dien hij onder zijn vermomming van oudachtig heertje direct herkende. Hij maakte hem een compliment over zijn goede grimeerkunst en fluisterde hem vervolgens iets in het oor, dat hem enorm scheen te verbazen.

— Je zult zien, daar hooren we nog wel meer van, geef dus je oogen goed den kost, waren zijn laatste woorden en Brand stapte de zaal binnen, om daar, als belangstellend bezoeker, eenigen tijd aan de tafel te vertoeven ten einde de prachtige verzameling wat dichterbij te bekijken.

Toen hij zoo wat een kwartier in de zaal had vertoefd, zag hij hoe aan zijn rechterzijde een heer was verschenen, die hem een knipoogje gaf.

Raffles was weer in een geheel andere kleeding en met geheel ander uiterlijk teruggekomen.

Zoo ging het geruimen tijd door, tot dat het tijd voor de lunch werd.

Nu werd de zaal een uur gesloten, ten einde om twee uur weer te worden geopend.

De vrienden hadden dus nu ook tijd om even uit te rusten en een haastigen maaltijd te gebruiken.

Om twee uur was Raffles weer een der eersten, die de zaal betrad.

Juist wilde hij weer weggaan, toen zijn oog viel op een heer en dame, die binnentraden. In de dame had hij onmiddellijk Lady Wydemour herkend, waaruit hij afleidde dat de heer, die haar begeleidde, haar aanstaande man, de Hertog van Norfolk moest zijn.

Als door zijn instinct gedreven bleef hij wachten. Er waren er meer, die het jonge paar hadden herkend en bleven wachten, zoodat zijn aarzeling niet werd opgemerkt.

Achter het jonge paar was nog een man binnengetreten met een zeer ongunstig uiterlijk. Het was goed te zien, dat hij zich eenige moeite had gegeven om zich een fatsoenlijk voorkomen te geven, maar hij was hierin slecht geslaagd, want goede kleeven zijn daartoe niet alleen voldoende en aan zijn uiterlijk, waarop de misdaad als het ware te lezen was, had hij niets kunnen veranderen.

Achter dat ongunstige type kwam Brand de zaal binnen.

Raffles fluisterde hem weer eenige woorden toe en beiden gingen dicht naar de tafel, waarop de kostbare juweelen lagen tentoongesteld.

Plotseling klonk een schot en tegelijkertijd ging het licht uit, zoodat de zaal, waarvan de blinden gesloten waren, in volslagen duisternis was gehuld.

Zooals te verwachten, ontstond een groote verwarring.

De vrouwelijke detective achter de tafel meende, dat dit het sein was tot een goed overwogen berooving en wierp zich op de steenen, om die als het ware met haar lichaam te beschermen. Maar nu voelde zij een hand zich om haar keel klemmen en haar met geweld van de kussens aftrekken.

Zij verweerde zich als een wild dier en probeerde de hand, die haar om de keel hield, te grijpen. Dit gelukte haar, maar nu kwam de tweede hand van den dief omhoog en wilde zich om haar nek klemmen, maar met den moed der wanhoop greep zij ook die hand vast.

Een rilling voer haar door het lichaam, die hand was koud en klam als van een zieke of stervende. Toch hield zij vast zoo lang hare krachten dit toelieten, maar eindelijk kon zij niet meer en met een laatsten kreet van angst, pijn en ontzetting zeeg zij naast den divan, die achter de tafel stond, neer. Zij was in zwijm

gevallen.

Maar terwijl er allerlei kreten door de zaal klonken en de menschen als radeloos door elkaar liepen, waren Raffles en Brand naderbij gekomen en op hetzelfde oogenblik dat de vrouwelijke detective haar bewustzijn verloor, ging het licht weer op, daar een der politieagenten in het duister naar den schakelaar van het electrische licht gezocht, dezen gevonden en hem omgedraaid had.

Raffles snelde onmiddellijk naar de bewusteloze vrouw, pakte het ding, dat zij in haar handen hield en slingerde het in een grooten boog van zich af.

Het was een hand, een kunstig van was nagemaakte hand, waaraan zelfs een ring niet ontbrak, om haar zooveel mogelijk op een echte hand te doen gelijken.

Hij keek snel de zaal rond en meende nog juist een schaduw door de deuropening te zien verdwijnen.

Vlak bij de tafel stond Lady Wydemour met haar bruidegom. Uit het gelaat van het jonge meisje was groote schrik en ontsteltenis te lezen, maar uit dat van haar bruidegom bleek meer teleurstelling.

Raffles droeg nu de zorg voor de bezwijmde vrouw over aan een geneesheer, die zich toevallig in de zaal bevond en zijn hulp aanbood, en wendde zich tot Brand, die alles zwijgend had gadegeslagen.

Spoedig staken de politiemannen de hoofden bij elkaar en op voorstel van een inspecteur werd aan den hertog van Norfolk gevraagd, of hij het goed vond, dat vanwege deze poging tot diefstal de tentoonstelling gesloten werd, daar nu toch aan de bepalingen van het servituut in het testament opgenomen, was voldaan.

De hertog hoorde met een stuursch, bijna verbolgen gezicht deze uitlegging aan en scheen slechts aarzeland zijn toestemming te geven.

Hij verwijderde zich met zijn bruid naar den gereedstaanden automobiël en weldra werd tot het publiek het verzoek gericht om de zaal te verlaten, daar deze gesloten werd.

De zaal stroomde nu leeg en ook Raffles en Brand verwijderden zich, om zich naar hun kamer te begeven, waar zij nu voor het laatst de vermomming verwijderden, om in hun gewone gedaante naar huis terug te keeren.

HOOFDSTUK VII.

DE VOLGENDE OCHTEND.

Toen Raffles en Brand, na een welverdiende nachtrust te hebben genoten, aan het ontbijt zaten, kwam het gesprek natuurlijk weer op de diamanten van den hertog van Norfolk terug.

Raffles had des avonds onder het naar huis rijden Brand deelgenoot gemaakt van hetgeen hij van de zaak dacht. Hij had hem verteld, dat naar zijn meening de moord van Finley op den ongelukkigen politiebeambte Black, van wien Raffles het lijk in de kluis van de Londensche Zuidwest Bank had ontdekt, in nauw verband stond met de diamanten en ... met het huwelijk van den hertog van Norfolk.

Toen Raffles den hertog aan den arm van zijn bruid het tentoonstellingslokaal had zien binnentreden, had hij onmiddellijk de gedachte gehad, dat hier grof spel werd gespeeld. Die heele diamanten-geschiedenis was één groote zwendelzaak, net zooals hij reeds gedacht had.

Die zoogenaamde hertog van Norfolk, die gistermiddag op de tentoonstelling was geweest, was een handige en sluwe bedrieger en had niets met den waren hertog van Norfolk gemeen dan zijn uiterlijk en Raffles, die zelf maar al te goed zijn uiterlijk in enkele oogenblikken kon veranderen, hechte daar niet veel waarde aan. Hij kende den echten hertog van Norfolk van portret en wist, evenals elk kind dat kon weten, dat hij na zijn bezoek aan Indië zeer gebruind terug was gekomen en deze man had een blanke gelaatskleur, ja, zag zelfs bleek.

Dat was voor hem al genoeg geweest om hem te verdenken, maar toen daarna dat vreemde geval met die wassen hand plaats vond, wist hij genoeg.

Achter den hertog was dat verdachte type naar binnen gekomen en die had dat vreemde kunststuk uitgehaald. Het had Raffles weinig moeite gekost, om den geheelen opzet te reconstrueeren. De valsche hertog had dat type gehuurd om de diamanten te stelen en deze had daartoe een wassen hand medegebracht. Toen de vrouwelijke detective, Miss Wilson, de handen van den dief had vastgegrepen, aldus in de meening verkeerende hem te beletten iets weg te nemen, had zij zich natuurlijk vergist, want zij had slechts één hand vast en in haar andere hand de wassen hand, zoodat de dief nog één hand vrij had om de diamanten te stelen. Hij was daarin alleen niet geslaagd, doordat de po-

litieagent zoo slim was geweest om naar den schakelaar te zoeken en, toen hij dezen gevonden had, het electrisch licht aan te knippen.

De dief had natuurlijk van de verwarring gebruik gemaakt om te ontsnappen. Dat was de schaduw geweest, die Raffles nog net even door de deur had zien verdwijnen.

Maar wat de motieven voor den voorgenomen diefstal betreft, daar was Raffles nog lang niet achter.

In de eerste plaats kon hij niet begrijpen, waarom de valsche hertog van Norfolk de diamanten wilde laten stelen, daar hij immers met Lady Wydemour in het huwelijk zou treden. Bij die gelegenheid zouden de diamanten ook in het kasteel van Norfolk worden tentoongesteld en dan had hij ze veel gemakkelijker kunnen wegnemen, dan nu in het openbaar met een dubbele bewaking. Dat was dus iets, wat te denken gaf.

Daarbij kwam nog iets anders. Zoodra Raffles de expositiezaal des ochtends was binnengekomen, had hij gezien, wat hij reeds vermoed had, namelijk dat de diamanten valsch waren. Met zijn kennersblik had hij onmiddellijk gezien, dat er geen enkele echte steen bij was. Ze waren zeer kunstig nagemaakt en in hun soort meesterwerkjes, maar dat deed aan de valscheit niets af. Niemand scheen echter iets van de vervalsching te hebben bemerkt, zelfs de hertog, of liever de nagemaakte hertog van Norfolk niet, want anders had deze wel tegen zijn handlanger gezegd, dat de diefstal niet noodig was.

Intusschen was het de vraag, door wien de echte steenen waren weggenomen en de valsche er voor in de plaats gelegd, niet moeilijk te beantwoorden. De steenen hadden zeven jaren in de kluis van de bank gelegen en waren er alleen uitgehaald bij gelegenheid van het aanstaande huwelijk. Dat was gebeurd in den nacht, dat Raffles naar de Londensche Zuidwest Bank was toegegaan om eens poolshoogte te nemen.

Wij weten reeds, hoe hem dat avontuur gekomen was en wat hij daar allemaal had meegemaakt. Nu was de moord op den politieagent zoo begrijpelijk als maar iets begrijpelijk kon zijn. Die mijnheer Finley, die met nog een paar anderen waarschijnlijk de eenige was, die van

dit feit op de hoogte was, had van de gelegenheid gebruik gemaakt om de echte steenen weg te stelen en daarvoor de valsche, die hij vooraf had laten vervaardigen, in de plaats te brengen. Terwijl hij hiermee bezig was, had de politie-agent Black hem op heeterdaad betrapt en Finley had, ten einde raad, den man met messteken afgemaakt.

Hij was natuurlijk van plan geweest om het lijk te verdonkermanen, maar door het geweld van de politiemannen, dat dezen maakten door de deur te rammeien, teneinde Raffles te pakken te krijgen, was hij naar boven gegaan en dit was hem bijna noodlottig geworden.

Maar toen Finley van de politie had gehoord, wie daar in de kluis gevlucht was, had hij begrepen, dat die Groote Onbekende wel slim genoeg zou zijn om zich niet te laten vangen en had van die gelegenheid geprofiteerd om zich uit de voeten te maken.

Waar de man nu zat, was Raffles een raadsel. Naar hem te zoeken stond gelijk met het zoeken van een naald in een hooiberg. Maar Raffles oordeelde dat ook niet noodig. Al combineerende was het hem in de gedachten geschoten, dat die valsche hertog van Norfolk met Finley onder één hoedje speelde en dat de hertog alleen dien diefstal op touw had gezet, daar hij vreesde, dat Finley, van wien hij natuurlijk niets gehoord had, niet in zijn plan geslaagd zou zijn.

Het was lang niet onmogelijk, dat de hertog dat dacht, want er had in de Londensche bladen een uitvoerig verslag gestaan van hetgeen er in de Londensche Zuidwest Bank was voorgevallen, zoodat hij gemakkelijk er toe gekomen kon zijn om te denken, dat alles mislukt was.

Hij was in deze veronderstelling nog gesterkt door het feit, dat de diamanten den volgenden dag op tijd in de expositiezaal waren gebracht door den verantwoordelijken bankbeambte. Waarschijnlijk had hij niet genoeg verstand van juweelen, om op het eerste gezicht te kunnen constateeren, of daar echte of valsche steenen lagen. Dit was zoo gek niet, want behalve Raffles had niemand het gemerkt.

Als die veronderstelling juist was, dan speelden die Finley en de valsche hertog onder één hoedje en in dat geval zou het zaak zijn, den hertog in het oog te houden, want dan kwamen die twee schavuiten toch weer bij elkaar.

Om reden dat Raffles gezien had, dat de steenen op de tentoonstelling valsch waren, had hij in de eerste plaats den diefstal niet voorkomen en ten tweede niets laten blijken van den valschen hertog. Het eenige, dat hij zich niet goed had kunnen begrijpen, was het zwijgen van Lady Wydemour, daar hij niet kon veronder-

stellen, dat zij haar eigen bruidegom niet zou herkennen.

Niettemin had Raffles gezwegen en daar de zaak hem interesseerde, besloot hij het zijne er toe bij te dragen, dat de moordenaar, Finley, zou worden gesnapt, want het ging toch maar niet aan, om een medemensch te dooden, al was het om nog zulk een hoog bedrag! Een menschenleven was Raffles heilig en hij zou nooit dulden, dat een ander zijn handen naar een medeschepsel uitstak. Dat was dus zijn eerste taak. Maar ook had hij innig medelijden met Lady Wydemour. Want uit instinct begreep hij, dat er met dat huwelijk iets niet in den haak was en hij was dan ook voornemens het bij te wonen. Er zou wel iets gebeuren, dat hem op het spoor bracht van alles, wat nu nog in een waas van geheimzinnigheid was gehuld.

Een en ander had hij met zijn vriend Brand gedurende het ontbijt besproken en hem eveneens nieuwsgierig gemaakt naar het vreemde.

— Heb je er al eenig idee van, hoe je denkt op te treden? vroeg Brand.

— Niet in het minst, m'n jongen, had Raffles geantwoord; je moet bedenken, dat ik van het heele geval niets afweet en er zeker ook niets van te weten zou zijn gekomen, als ik dien nacht niet toevallig naar de Londensche Zuidwest Bank was gegaan.

Het beste en het eenige is, dat wij er straks met z'n tweeën op uit gaan en onze oogen goed den kost geven bij dat huwelijk. Ik heb in de Times gelezen, dat het in de Sint Mary and Albans Church zal gesloten worden, dat is die kerk, die vlak bij Bromley ligt, dus nog al een heel eindje buiten het eigenlijke Londen. Het is daar stil en een uitgezochte plek om iets uit te halen, zonder dat er veel kans bestaat op ontdekking. Wij zullen ons op alles moeten voorbereiden, want ik weet niet, wat ons te wachten staat, al is het wel als vaststaand aan te nemen, dat het niet veel bijzonders zal zijn.

— Wat bedoel je met ons op alles voor te bereiden? vroeg Brand.

— Nu, ik bedoel, we moeten maar wat meenemen, waardoor we ons gemakkelijk kunnen vermommen. Boven op mijn kamer staan twee volledige étuis met kleurwatertjes, terwijl er een heele collectie pruiken, baarden en kneveltjes klaar ligt. Daar steken we elk wat van in onze zakken. Ze laten zich klein opvouwen, zonder te beschadigen.

Verder kun je nog wonderen uitrichten door een paar dunne petten mee te nemen, terwijl die bovendien nog binnenst buiten kunnen worden gedraaid. Enfin, ik behoef je niet verder in te lichten, je kent het klappen van de zweep zoo zoetjesaan wel, hè Charles?

— Dat zou ik denken, zei Brand met een

knipoogje van verstandhouding in de richting van zijn vriend.

Een uurtje later waren ze beiden op weg naar St. Mary and Albans bij Bromley.

Zooals Raffles gezegd had, was het kerkje aan een stillen weg gelegen, zoodat er gemak-

kelijk iets uitgespookt kon worden, zonder al te veel dak op het huis te hebben.

Toen Raffles en Brand er aankwamen, was de kerk nog gesloten, zoodat ze tijd hadden, den omtrek eerst goed te verkennen.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK VIII.

HET HUWELIJK, DAT GEEN HUWELIJK WAS.

Toen Raffles en Brand van hun inspectie-tocht terugkwamen, kwam juist de koster aan om de kerkdeuren open te zetten en zij maakten van de gelegenheid gebruik om de kerk van binnen te inspecteeren.

Zooals hun spoedig bleek, was het een eenvoudig gebouwtje, zonder versiering of bijzondere kenteekenen, zoodat Raffles er al gauw toe overging om den koster over het aanstaande huwelijk te ondervragen.

De koster wist alleen te vertellen, dat het huwelijk over een half uurtje zou plaats vinden en dat de broeder van de bruid, die geestelijke was, het zou inzegenen.

Als naar gewoonte zouden de rijtuigen, in dit geval de automobielen, voor den hoofdingang van de kerk voorrijden, behalve de auto van den geestelijke en die van het bruidspaar, daar dezen aan de pastorie zouden afstappen, met het oog op de handteekeningen in het register van de Parish.

Raffles dankte den man voor zijn inlichtingen en stopte hem eenige sigaren in de hand, waarmee hij nogal ingenomen scheen te zijn. Het gebeurde niet alle dagen, dat er in dit kerkje iets gebeurde, dat hem iets buiten zijn gewone karige loontje opleverde.

Toen zij weer op straat stonden, zei Brand: — Onze goede koster wist ook niet veel te vertellen, hè Edward? Je had zeker gedacht iets bijzonders te hooren, is het niet?

— Dat had ik niet, Charles, zei Raffles met

een glimlach, maar zooals gewoonlijk, als je het niet denkt, hoor je wèl iets buitengewoons.

— Wat buitengewoons? vroeg Charles met verwondering in zijn stem. Ik heb daar niets van gemerkt. Wat bedoel je eigenlijk?

— Ja, hernam Raffles, zoo op het eerste oog lijkt het ook niet veel bijzonders, maar ik vind het heel prettig, dat ik weet, dat het bruidspaar niet gelijk met de familieleden in het voorportaal van de kerk uitstapt en dat zij naar de pastorie gaan. Daardoor ben ik in staat buiten te blijven, om te zien of ze de pastorie wel ingaan, want ik kan maar niet gelooven, dat zij inderdaad zullen trouwen.

— Wat denk je dan? vroeg Brand, die er niets van scheen te begrijpen.

— Wel, antwoordde Raffles, ik heb dit idee gekregen: die valsche hertog van Norfolk is heelemaal niet van plan met Lady Wydemour te trouwen, want anders had hij de poging om de diamanten te stelen, niet gedaan. En nu denk ik, dat hij er iets op bedacht heeft, dat zijn huwelijk met haar overbodig maakt. Wat dat precies is, weet ik niet, maar dat zullen we gauw genoeg merken. Ha, daar komen, geloof ik, de auto's al aan.

Inderdaad verscheen om den hoek van de tegenoverliggende straat een file auto's, die recht op het kerkje toereed.

In de eerste auto zat een heer, die, naar zijn kleeding te oordeelen, een geestelijke was; in de tweede zaten bruidegom en bruid en het was

moeilijk te zeggen, wie van de twee het bleekst zag.

Verder volgden nog drie auto's, waarin de verwanten van het bruidspaar zaten.

Zooals de koster had gezegd, gebeurde het ook. De eerste twee auto's reden door tot voor de deur der pastorie, waar de koster gereed stond om de binnentredenden te ontvangen, terwijl de volgauto's voor de kerkdeur stilhielden.

Daar de pastorie terzijde van de kerk was gelegen, konden de familieleden, die voor de kerk uitstapten, de andere auto's niet zien. Was dat wel het geval geweest, dan hadden zij tot hun verwondering gemerkt, dat, nadat uit de eerste auto de geestelijke was gestapt en in huis was gegaan, de tweede auto, in plaats van stil te houden, er vliegensvlug vandoor ging.

Dat had hen stellig zeer verwonderd, maar wat hen nog meer verbaasd zou hebben, was het feit, dat achterop die auto plotseling twee als heer gekleede mannen sprongen, om als een paar straatjongens den rit mee te maken.

Maar zij zagen van dit alles niets en traden de kerk binnen, om te wachten op de plechtigheid, die niet zou plaats vinden. Toen het hun te lang duurde en zij navraag gingen doen, hoorden zij, dat de auto van het bruidspaar verdwenen was, maar het was toen natuurlijk al te laat, om met succes een onderzoek in te stellen.

De twee als heer gekleede personen, die inderhaast op de weggrijdende auto waren gesprongen, waren, zooals onze lezers wel begrepen zullen hebben, niemand anders dan Raffles en Brand, die op die wijze den rit ongezien meemaakten.

Er waren maar weinig menschen op straat in die buurt, zoodat deze vreemde wijze van doen niet al te veel bekijks had, terwijl de auto zoo snel reed, dat de weinigen, die het wel zagen, geen gelegenheid hadden om door iets anders van hun verwondering blijk te geven, dan te blijven stilstaan. Tegen dat zij zich rekenschap gaven van het vreemde feit, was de auto al lang weer uit het gezicht verdwenen.

Op deze wijze kwamen Raffles en Brand na een poosje uit bij Bow, waar de auto vaart verminderde. Raffles maakte hieruit op, dat de wagen spoedig zou stoppen en gaf Brand door teekens te verstaan, dat hij zich daarop moest voorbereiden.

Eensklaps zwenkte de auto een half cirkelvormig plein op, Crescent Road geheeten en nu zag Raffles, hoe voor een der ramen van een huis, zoowat in het midden van het plein, een man stond te kijken.

Raffles viel iets aan dien persoon op; hij keek wat scherper en ja, hij zag, dat het Finley was, die zijn medeplichtige naar alle waarschijnlijkheid opwachtte.

Raffles sprong van de auto af, welk voorbeeld onmiddellijk door Brand werd gevolgd, zoodat deze voor het huis kon stilhouden, zonder dat het de aandacht van Finley had getrokken, dat de chauffeur nog twee gratis-pasagiers had vervoerd.

Raffles en Brand gedroegen zich nu zoo, dat het den indruk moest wekken, dat zij twee wandelaars waren, die toevallig deze buurt uitkwamen en hielden zich, alsof zij niet het minste belang stelden in de personen, die uit de auto stegen.

Intusschen gaven zij hun oogen goed den kost en Raffles en Brand zagen duidelijk, dat het portier van de auto pas opengedaan werd, nadat de huisdeur geopend was.

Een huisknecht met gladgeschoren gezicht en een paar spierwitte bakkebaardjes, gekleed in een zwarte pantalon en een rood gestreept jasje, boog, toen de hertog van Norfolk en zijn bruid binnentraden. Het was echter duidelijk te zien, dat Lady Wydemour tegen haar zin hierheen was gebracht en dat zij slechts gevolg gaf aan de uitnoodigende beweging van haar aanstaanden man, omdat zij waarschijnlijk begreep, dat tegenstand nutteloos zou zijn.

Toen de buitendeur achter hen dichtgevallen was, ging Raffles een portiek binnen van een huis ernaast en voegde Brand fluisterend toe:

— Charles, loop jij als de maan naar de politie!

— Ga je dan de politie in deze zaak mengen? vroeg Brand met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

— Waarom zou ik niet? luidde de wedervraag van Raffles. Er is volstrekt niets tegen om dat te doen, want je begrijpt zeker wel, dat ik zal zorgen buiten schot te blijven; maar die twee mooie heeren moeten ingerekend worden. Wat die valsche hertog heeft gedaan, weet ik nog niet, maar veel bijzonders zal het wel niet zijn. Dat zullen we later wel zien. Maar laten we er niet te lang over praten, want het is zaak, dat ik zoo gauw mogelijk binnen ben.

— Wat? Ga je daar binnen? riep Brand verschrikt uit. Dat is gevaarlijk, Edward.

— Ja, ja, natuurlijk, zonder gevaar is het niet, maar zanik daar nu niet over en ga zoo gauw mogelijk de politie roepen.

Brand wilde al weggaan, maar Raffles hield hem nog even tegen.

— Hallo, Charles, wat ik zeggen wil: Zorg er vooral voor, dat je een of twee agenten krijgt in uniform, als het kan zelfs een inspecteur, want de zaak is belangrijk genoeg — en nader dan van de tuinzijde aan den achterkant. Dat kan best, want aan de achterzijde grenst deze straat aan een ander plein. Je moet vooral zoo aan komen loopen, dat de bewoners jullie goed kunnen zien komen.

Brand wilde weer wat in het midden brengen. Raffles zag dat, maar sloot zijn vriend den mond door te zeggen:

— Neen, Charles, vraag nu maar niets, zorg er maar voor, dat je gauw een paar politiemannen krijgt. Als het gevalletje afgeloopen is, zal ik je alles in geuren en kleuren vertellen. Vluc nu!

Raffles duwde Brand weg en deze begaf zich zoo vlug mogelijk, zonder daarbij veel vertoon te maken, naar het naaste politieposthuis.

Toen Brand den hoek om was, belde Raffles aan en wachtte, tot de deur zou worden geopend. Daar ging eenige tijd mee heen en Raffles dacht juist om te trachten op een andere wijze binnen te komen, daar hij veronderstelde, dat de menschen daar binnen, van wege hun slecht geweten, wel eens bevel hadden kunnen geven, onder geen enkele voorwaarde de deur te openen.

Maar juist toen Raffles dat dacht, hoorde zijn scherp oor binnen in de gang naderende voetstappen en zette hij zich schrap.

Nauwelijks hoorde Raffles, hoe van binnen het slot van de deur werd omgedraaid, of, zonder dengene, die achter de deur stond, den tijd te geven die te openen, viel hij er met zijn volle zwaarte tegen, zoodat de deur openvloog en de oude huisknecht met zijn witte bakkebaardjes achteruit stoof.

Vóór de man nog bekomen was van den schrik, lag hij al op den grond en duwde Raffles hem een zakdoek in den mond. Daarna bond hij den man zijn armen op den rug en tegelijk aan den poot van een vleugelpiano, die hij in het voorvertrek vond staan.

— Ziezoo, zei Raffles tot den man, het spijt me, dat ik je een beetje hardhandig heb moeten behandelen met het oog op je haren, maar het kan best zijn, dat je bij dat stelletje boeven, dat boven zit, behoort en in dat geval heb je nu vast een gedeelte van je verdiende loon. Ben je onschuldig en weet je van niets af, nu, dan zal ik het later wel goed met je maken.

Terwijl hij dit fluisterend zei, trok hij zijn jas en vest uit, ontdeed den knecht van diezelfde kleeren en trok ze aan. Voor den spiegel had hij zijn haar en wenkbrauwen in den tijd van een ommezien wit gemaakt en plakte hij zich een paar witte bakkebaardjes.

Toen hij dit gedaan had, was hij in niets meer te onderscheiden van den man, die op den grond zat en met een paar verbaasde oogen had toegekeken naar deze gedaanteverwisseling.

Hij deed nu de deur open en ging naar boven. Uit een der kamers hoorde hij stemmen komen. Zonder zich een oogenblik te bedenken, boog hij het hoofd en legde zijn oor tegen de reet van de deur.

En nu voor de laatste maal vraag ik je of ge

toestemming wilt geven! hoorde hij een stem zeggen. Het was, voor zoover hij naar den klank kon nagaan, de stem van den pseudo-hertog.

— Nooit! klonk daarop een damesstem. Denkt gij beiden mij te kunnen bedriegen? Is het al niet erg genoeg, dat ik in de val ben geloopt met de auto. Ik weet nu waar mijn bruidegom zich bevindt, omdat ge zoo dom geweest zijt, dat aan Finley te vertellen, terwijl ik er bij was en ik zweer u, dat gij beiden er voor boeten zult. Ik wil niet dat...

Op dat oogenblik klonk een gil en hoorde Raffles een doffen slag.

Daar de vrouwenstem tegelijkertijd zweeg, begreep hij, dat daar binnen een vrouw werd aangerand en zonder zich te bedenken en zonder aan te kloppen rukte hij de deur open en ging het vertrek binnen.

Daar de deur vlak tegenover de vensters was gelegen, viel zijn oog, nog vóór hij zag wat er in het vertrek voorviel, op Brand, die met twee agenten naderde.

— Vlucht! riep hij uit, vlucht! We zijn verraden! Daar is de politie!

Terwijl hij dit riep wees hij met bevenden voorvinger naar de straat en de twee mannen, die op den grond lagen te worstelen met een bijna bewusteloze vrouw, sprongen onwillekeurig op en keken naar buiten.

Het liet geen twijfel; daar was de politie.

Zonder zich lang te bedenken of zich om Lady Wydemour te bekommeren, renden zij als gekken de deur uit.

— Jack! riep de pseudo-hertogin uit, zorg jij voor de diamanten! Ze liggen in de salonkast rechts! Breng ze naar Camden Town 16. Jou zal de politie niet zoo gauw verdenken, wijs ze hier en daar den weg en poets dan de plaat zoo vlug je kunt!

Er werd nog wat nageroepen, maar dat hoorde Raffles al niet meer, want hij had zich over de half bezwijmde Lady Wydemour gebogen en zette haar op een stoel.

Dankbaar, maar toch een weinig bevreesd, sloeg zij de oogen naar hem op.

— Ik dacht, dat gij ook in het complot was, zeide zij met zwakke stem.

Maar nu rukte Raffles met één beweging zijn witte bakkebaardjes van zijn wangen en zorgde er voor dat zijn wangen en zijn haar weldra weer hun gewone kleur terug hadden.

— De echte Jack zit beneden op den grond met een prop in zijn mond en met zijn handen vastgebonden aan de piano, Mylady, zei Raffles hoffelijk. Mag ik me even voorstellen, mijn naam is Lord William Aberdeen. Het toeval wilde, dat ik van dit zaakje de lucht heb gekregen, zoodat ik u nog bijtijds uit de handen van die mooie heeren heb kunnen redden.

— O, ik dank u zeer Mylord, zeide zij, terwijl zij haar mooie oogen naar hem opsloeg, maar zoudt u mij niet kunnen zeggen, wat er eigenlijk is gebeurd, want ik weet inderdaad niet, wat ik van dit alles moet denken. Ik kan er geen hoogte van krijgen. Reeds onmiddellijk, toen die vreeselijke man, die zich voorgaf mijn bruidegom te zijn, zijn opwachting bij mij maakte, voelde ik als het ware bij intuïtie, dat er iets niet in den haak was. Maar ik had Arthur in geen drie jaren gezien en het kon dus heel goed zijn, dat hij zoo verbazend veranderd was.

Maar nu dit alles zoo gebeurde, begreep ik, dat ik het slachtoffer ben geworden van een oplichtersbende. Gelukkig, dat ik weet, althans reden heb te vermoeden, waar men mijn bruidegom verborgen heeft onmiddellijk nadat zij hem van de boot hebben afgehaald.

Het is hetzelfde adres wat ze u zooeven nariepen: Camden Town 16.

— Dank u, Mylady, dat komt dan in orde! Daar komt juist een vriend van mij aan met twee politiemannen, Misschien hebben zij de heeren nog kunnen vangen.

Maar toen Brand met de beide agenten op het tooneel verscheen, moesten zij toegeven, dat de heeren hun te slim af waren geweest en verdwenen waren. Waarschijnlijk door een zijuitgang.

Raffles vertelde den agenten nu, dat hij bekend was met de verblijfplaats der heeren en dat hij er wel voor zou zorgen, dat het geheele stel werd ingerekend. Men kon het wel aan hem overlaten.

De agenten, die een mooi geval roken, stelden Raffles, die zij als Lord Aberdeen aanspraken, daar hij zich zoo aan hen had voorgesteld, voor, om met hem mede te gaan, daar hun hulp wel eens noodig zou kunnen zijn, maar daar wilde Raffles niet van weten. Hij zou hun er direct van in kennis stellen, als hij het pad geëffend had.

Raffles noteerde hunne namen en het posthuis, waar zij gedetacheerd waren en beloofde hun allen in te lichten.

Nadat de mannen verdwenen waren, begaven Raffles en Brand zich vlug naar beneden en onderwierpen den ouden knecht aan een langdurig verhoor. De man, die van schrik en angst bereid werd gevonden op alle vragen te antwoorden, deed nu een uitvoerig verhaal van een complot, dat gesmeed was met het doel, niet alleen de diamanten van den hertog te stelen, maar ook diens roerende en onroerende goederen. Zij waren daarvan op de gedachte gekomen doordat noch Lady Wydemour, noch de Hertog van Norfolk de laatste jaren in Engeland hadden vertoefd. Hunne wederzijdsche familieleden hadden hun beiden in geen jaren

gezien en daardoor waren zij van plan geweest om twee personen, die een weinig op den hertog en zijn bruid geleken, voor hen te doen doorgaan. Om op alle mogelijkheden voorbereid te zijn, had de pseudo-hertog nog een poging aangewend om de diamanten tijdens de tentoonstelling te stelen, wat hem niet gelukt was (zooals wij gezien hebben) en verder was toen de comédie van het huwelijk op touw gezet.

De oude knecht, die zelf geen werkzaam aandeel in de affaire had gehad, maar alleen had gediend om ondergeschikte diensten te bewijzen, waarvoor hij nog zelfs geen belooning had ontvangen, kwam er met een uitbrander van Raffles af, terwijl hij moest beloven zich voortaan buiten dergelijke zwendelzaakjes te houden, want dat hij er anders vandaag of morgen toch bij zou zijn en Raffles hem minder genadig zou behandelen.

De oude man beloofde het met tranen in de oogen en verklaarde zich bereid de heeren bij hun verdere pogingen, om de bende te vangen, te helpen.

Raffles maakte gebruik van de diensten van den man, die hem wel betrouwbaar toescheen en vermomde zich nogmaals als een ouden knecht, waartoe Jack hem als model diende, daar hij de bende in hun roofnest wilde opzoeken.

Voor hij wegging echter, stelde hij een onderzoek in naar de kostbare familiejuweelen van den Hertog van Norfolk, die hij werkelijk in de aangewezen kast vond. Zij waren onbeschadigd en geheel compleet.

Nu stuurde Raffles Brand uit om een taxi te halen, waarin zij met Lady Wydemour naar haar hotel reden. Daar lieten zij haar in handen van het hotel-personeel achter, nadat zij zich er van overtuigd hadden, dat de diamanten veilig achter slot en grendel waren geborgen.

Vervolgens nam Raffles de collectie valsche diamanten, die in de tentoonstellingszaal hadden gelegen mede, na ze in de étuis te hebben gedaan. Daarna begaf hij zich naar Camden Town 16.

Het huis, waar de bende haar kwartier had opgeslagen, was een tamelijk groot gebouw en scheen zeer geschikt om als roofhol te dienen. Het was nog een van die oude gebouwen, die men wel meer in Londen vindt, met dikke muren, die elk geluid voor de buitenwereld smoren en uitgestrekte kelders bezitten, waar allerlei ongerechtigheden kunnen worden bedreven.

Raffles sprak nu met Brand en den ouden Jack, die hem vergezelden af, dat hij alleen naar binnen zou gaan. Hij had van den ouden man het wachtwoord gekregen, zoodat men ook met het oog op zijn uiterlijk, dat hem geheel gelijk maakte aan Jack, niet zou aarzelen hem binnen te laten.

Hij zou dan het allereerst naar Finley en den pseudo-hertog, die, zooals Jack hem vertelde, Crookes heette, vragen, hun de diamanten overhandigen en vervolgens naar den echten Hertog van Norfolk gaan, die zooals Jack meende te weten, in een der kelders verborgen werd gehouden.

Raffles was van plan om den hertog onmiddellijk te bevrijden en met hem te vluchten. Later zou hij dan de politie er van in kennis stellen en het heele stelletje in hun eigen hol laten arresteeren. Voor het geval hij hun hulp noodig mocht hebben, zouden zij in de nabijheid blijven en trachten binnen te komen, zoo dra het bekende fluitje van Raffles weerklonk.

Alles ging zooals Raffles verwacht had. Men maakte niet de minste bezwaren om hem binnen te laten en om te voorkomen, dat men hem veel vragen zou stellen, die hij misschien niet kon beantwoorden, waardoor achterdocht zou worden opgewekt, begon hij direct met een geheel gefingeerd verhaal over zijn ontsnapping aan de politie in het huis van Crescent Road, waarover de heeren veel schik hadden.

Toen hij verteld had, gaf hij den wensch te kennen wat te mogen rusten, daar zijn zenuwen nog al aangedaan waren na dit gewaagde avontuur, iets waarmede de heeren Finley en Crookes direct accoord gingen.

Zoodra hij buiten de deur was, snelde Raffles op de punten van zijn voeten niet naar boven, maar de trappen af, naar beneden.

De eerste, dien hij daar ontmoette, was het ongunstig type, in wien hij onmiddellijk den kerel herkende, die getracht had in de tentoonstellingszaal de diamanten te stelen. Zonder een oogenblik te denken over hetgeen hem te doen stond, gaf hij den man die daar natuurlijk niet op verdacht was, zoo'n hevigen vuistslag tegen zijn hoofd en wel juist tusschen de oogen, dat de man, zonder ook maar één kik te geven, als een os in elkaar zakte.

Raffles bond hem stevig en doorzocht toen zijn zakken.

Er kwamen verschillende sleutels uit te voorschijn, die hij medenam op zijn verderen onderzoekstocht.

Weldra kwam hij voor een groote, met ijzer beslagen deur, die hij met behulp van een der grootste sleutels gemakkelijk kon openmaken. Hij kwam nu in een soort portaal, een ruimte, waarop verschillende andere deuren uitkwamen. Om te voorkomen dat de man, dien hij zooeven had neergeslagen, als hij bijkwam, alarm zou maken, droeg hij hem hierheen en deed de ijzeren deur achter zich op slot. Nu kon hij rustig verder gaan.

Het eerste wat hij daarna deed was zoeken naar een of anderen uitgang om, indien noodig, onmiddellijk te kunnen vluchten. Maar nergens

was een deur, die naar buiten leidde, te ontdekken. Het eenige, dat hij vond, was een tuimelraampje, maar waar dat uitkwam, kon hij niet direct vaststellen. Daar hij haast moest maken, bekommerde hij zich daar niet verder om en ging door met zijn onderzoek.

De volgende deur, die hij met een der andere sleutels openmaakte, gaf toegang tot een kleine bergruimte, waarin allerlei zakken lagen opgestapeld. Hij bukte zich en keek wat de inhoud was. Het waren allerlei kostbare zijden stoffen, pelswaren en dergelijke zaken, waarschijnlijk van diefstal afkomstig. Hij deed den zak weer dicht en betrad een volgend vertrek. Ook daar lagen dozen en zakken. Ook nu onderzocht hij den inhoud. Maar toen klom zijn verbazing tot een fabelachtige hoogte. Alle zakken bevatten voorwerpen van hooge waarde. Er waren veel étui's met zilverwerk. Messen en vorken, soms van prachtig fabrikaat en met ivoor en paarlemoer ingelegd. Verder étui's met ringen, armbanden, horloges, halssnoeren, alle bezet met de fraaiste diamanten en paarlen. Er was zeker wel voorraad om twee groote magazijnen volledig te installeren.

Raffles floot zachtjes tusschen de tanden. Ongetwijfeld was hij hier een internationale bende op het spoor met wijd en zijd vertakkingen, want hoe waren zij anders aan de medewerking van Finley, die toch een goede positie als bankdirecteur bekleedde, gekomen?

Hij verdiepte zich voorloopig niet verder in dit vraagstuk, want het was er hem om te doen den Hertog van Norfolk te vinden, die volgens Lady Wydemour en ook volgens den ouden Jack, hier in huis werd verborgen gehouden.

Even rilde Raffles bij de gedachte, dat men hem, evenals met den politieagent Black was gebeurd, eenvoudig vermoord had, maar hij schudde deze meening van zich af en zocht verder.

Hij kwam zodoende nog in meerdere afdelingen van dit uitgestrekte kelderoppervlak, tot hij eindelijk bij een deur kwam, waarin een luikje was aangebracht.

Hij deed dit open en nu zag hij met schrik, dat zich in die ruimte een mensch bevond, die op een armzalige legerstede zat. De kleeren van den ongelukkige hingen hem als een zoutzak om het lijf en zijn oogen schitterden van koorts. Een vier of vijf dagen oude baard maakte zijn gelaat verre van aantrekkelijk.

Raffles lette daar maar niet op en trachtte met een der sleutels de deur van deze gevangenis te openen. Werkelijk slaagde hij daarin en ging binnen.

De gevangene kromp ineen van schrik. Hij dacht zeker, dat een zijner cipiers naderde en hem op de gewone ruwe, onmenselijke wijze zou behandelen. Maar Raffles stelde hem spoed-

dig gerust, zei hem, dat hij niets te vreezen had en dat hij gekomen was om hem te bevrijden, hetgeen hij ook werkelijk deed door zijn boeien, waarmede hij, alsof hij een lijfeigene uit de middeleeuwen was, aan den muur was geklonken, door te snijden.

Hoë handig Raffles ook in die dingen was, kostte hem dit toch eenigen tijd, maar eindelijk vielen de stalen kluisters van zijn polsen en de gevangene wierp zich op de knieën om zijn redder te danken.

Raffles wilde hier niets van hooren, vroeg hem alleen of hij werkelijk de Hertog van Norfolk was, daar hij in den vermagerden, onverzorgden man den aristocraat, dien hij zich van vroeger flauw herinnerde, niet herkende.

Het antwoord luidde bevestigend en nu moest Raffles plannen beramen om met zijn bevrijden gevangene het huis uit te komen.

Eenige vertrekken doorlopend, kwam hij weer terug in de ruimte waar het tuimelraam was en nu wilde hij even onderzoeken waar dat raam op uitkwam. Tegen de ijzeren tralies opspringend, klemde hij zich daaraan vast, trok zich op en keek naar buiten. Tot zijn verwondering zag hij, dat het op den openbaren weg uitkwam. Hij zag aan de overzijde zijn vriend Brand in een portiek staan met iemand bij zich. Hij kon echter niet zien wie dat was, maar meende dat het Jack niet was, daar hij diens eenigszins gebogen gestalte wel zou hebben herkend.

Hij wilde Brand juist het fluitsignaal geven, toen een half gesmoorde uitroep van den bevrijden gevangene hem deed omzien.

Hij schrok even, want in de deuropening stond Crookes met den man, dien hij zooeven door een vuistslag onschadelijk had gemaakt.

Zonder zich maar even te bedenken, liet hij een snerpand gefluit hooren, dat door de kelderwanden werd weerkaatst en ongetwijfeld ook ver buiten op straat hoorbaar zou zijn. Hij kreeg echter geen gelegenheid zich daarvan te vergewissen, want hij had nu al zijn aandacht noodig voor hetgeen er in den kelder ging gebeuren.

Crookes was als een razende op hem afgevlagen, maar Raffles had hem geen tijd gelaten iets te doen, want als een tijger sprong hij, de ijzeren tralies loslatend, naar beneden, precies boven op het lichaam van den bandiet, die door den schok zijn evenwicht verloor en, met Raffles aan zijn lichaam geklemd, over den grond rolde.

De bevrijde gevangene was intusschen slaags geraakt met den anderen bandiet en het was wel te voorzien, dat deze het van den uitgeputten graaf zou winnen.

Raffles begreep dit direct en spande al zijn krachten in om zijn tegenstander te overmeesteren. Maar deze was zoo sterk als een bulldog

en toen hij eindelijk zag, dat hij op het punt stond onder te raken, beet hij Raffles in den schouder.

Maar dat was juist zijn ongeluk. Raffles werd door de pijn razend, hetgeen zijn spierkracht verdubbelde, zoodat hij den man met zijn eene vrije hand om de keel vatte en hem half smoorde.

Intusschen had het fluitje van Raffles zijn werk gedaan. Brand had het gehoord en was met zijn metgezel toegesnel. Zij hadden zeer duidelijk gehoord, dat het uit lager gelegen regionen kwam en instinctmatig had Brand zich voor het tuimelraampje gebogen om te kunnen zien wat daar voorviel.

Daar het echter zeer moeilijk is vanuit helder daglicht in een donkerder ruimte te kijken, zag hij het eerste oogenblik niets, zoodat hij zijn plaats afstond aan zijn metgezel, met het verzoek om eens te probeeren of deze wat kon zien.

Op dat oogenblik was Raffles er juist in geslaagd zijn tegenstander een hand om den nek te slaan en kon hij even omhoog kijken.

Hij keek pal in het gelaat van zijn chauffeur Henderson, die Brand getelefoneerd had om te komen helpen. Dat was een zeer gelukkige gedachte geweest, zooals wij aanstonds zullen zien.

Toen Raffles ontdekte, wie daar zoo dicht in zijn nabijheid was, voelde hij zijn krachten toenemen. Hij uitte een woesten kreet, in de hoop dat Henderson hem zou hooren en liet tegelijkertijd zijn rechterhand met volle kracht op het hoofd van Crookes neerkomen.

Deze, gewond en door pijn genoodzaakt om los te laten, begon te kermen en te jammeren, hetgeen tot resultaat had, dat de andere bandiet, die met den Hertog van Norfolk aan het worstelen was, begreep dat hij hem te hulp moest komen. Hij wierp den bevrijden gevangene, die door zijn gevangenschap vrij uitgeput en zwak was, met een laatste inspanning van zich af en wierp zich op Raffles, die nu met twee tegenstanders te doen kreeg.

Een oogenblik later rolde het drietal als een onontwarbaar kluwen over den cementen vloer van den kelder.

Henderson echter had den kreet van zijn meester gehoord en daaruit begrepen, dat deze in nood verkeerde. De reus behoefde geen verdere aansporing, om al zijn krachten in te spannen. Met zijn ijzeren vuisten greep hij de ijzeren tralies, die voor het tuimelraampje waren aangebracht en trok en rukte er met alle inspanning aan. Maar de spijlen zaten vast en ondertusschen werd daar beneden een gevecht op leven en dood gestreden.

Brand, die geen woord uit Henderson kon krijgen, omdat die al zijn aandacht had bij het losrukken van de tralies, wachtte niet langer, maar vloog naar de huisdeur en belde aan. Men

deed hem natuurlijk niet open. Ongetwijfeld had men daar binnen het fluitje van Raffles ook gehoord en begrepen, dat er onraad was. Het resultaat daarvan was, dat Crookes naar beneden was gegaan, den man had ontdekt, die door Raffles bewusteloos was geslagen en hem bevrijd had. Maar ook de andere aanwezigen in het huis waren nu naar beneden gesneld.

Terwijl Raffles alle krachten inspande om zijn twee tegenstanders de baas te worden, waarin hij aanvankelijk scheen te slagen, want de bandiet, die door Crookes was bevrijd, scheen nog niet geheel op krachten te zijn gekomen na zijn verdooving, kwamen plotseling nog twee mannen het keldervertrek binnen. Een van hen was Finley, die op het geraas was toegelopen en nu zijn aandeel in den strijd ging nemen.

Raffles zag, dat het verkeerd zou aflopen, als niet spoedig hulp opdaagde, want terwijl een der kerels den Hertog van Norfolk, die wegens zijn zwakte niet veel in te brengen had, in bedwang hield, haalde Finley een revolver uit zijn zak en richtte die op de worstelende mannen. Hij kon echter niet vuren, daar hij dan even goed Raffles als een van zijn lotgenooten had kunnen treffen.

Maar terwijl de nood het hoogst was, kwam redding opdagen.

Plotseling klonk een luid glasgerinkel en onwillekeurig richtte Finley den blik in de richting, vanwaar dat geluid kwam. Op dit oogenblik slaagde Henderson er in een der spijlen los te wringen. Hij zette nu die spijl als hefboom tusschen de anderen, die hij zoo gemakkelijk wijd uit elkaar kon buigen. Toen sloeg hij met de eene staaf de ruit in en liet zich, zonder zich te bedenken, naar beneden glijden. Met een plof stond hij in eens voor de strijdenden. Hij zag onmiddellijk vanwaar het meeste gevaar dreigde en sloeg met zijn ijzeren staaf naar Finley, die juist zijn revolver op hem richtte. Het wapen viel met een dof geluid op den grond.

Henderson, die het land had aan ieder soort wapen en liever zijn onnoemlijk sterke vuisten gebruikte, wierp het wapen zijn stang achterna, greep zonder complimenten Finley om zijn middel, hief hem zoo hoog op als de lage zoldering toeliët en smet hem, als een hoopje vuil goed, tegen den cementen wand van het vertrek.

Met een doffen smak kwam hij op den onzachten bodem neer en bleef met gesloten oogen liggen.

— Da's nummer één, mompelde Henderson tusschen zijn tanden. Wie volgt?

En terwijl hij dit zei, vloog hij op den kerel af, die met den zich nog zwak verwerenden Hertog van Norfolk worstelde. Henderson wist natuurlijk niet wie van de twee tot de vijande-

lijke partij behoorde, zoodat hij even besluiteeloos stond. Maar nu zag hij hoe zijn meester bijna was overweldigd en met een kreet als van een gewond dier snelde hij op het drietal, dat daar lag te worstelen, af en greep Crookes, die boven lag en juist zijn vuist ophief om Raffles daarmee een slag in het gelaat toe te brengen, vast.

Alsof de reus een soort stoomkraan was, die de zwaarste lasten tilt, zoo nam hij den schurk van den grond, rammelde hem door elkaar, zoodat zijn beenderen in zijn huid ratelden en hij een dof gekreun uitstootte en wierp hem daarna, als een bananenschil, boven op Finley.

Op dat oogenblik kwam Brand binnen. Hij was er in geslaagd boven een ruit te verbrijzelen en had, door zijn arm door de gemaakte opening te steken, het deurslot kunnen openen. Vervolgens was hij binnengekomen en had zich op goed geluk naar beneden begeven, omdat hij begreep, dat daar de worsteling plaats vond, terwijl hij boven zich verder niemand zag.

— Och, mijnheer Brand, wees zoo goed en houd dat stelletje daar even in bedwang, riep Henderson, alsof hij hem vroeg even zijn hoed vast te houden, dan zal ik nog even met dezen heer afrekenen...

Maar dat was al niet meer noodig, want Raffles, die wel een weinig gekneusd en geschramd was, maar overigens geen letsel had opgelopen, kon zich nu gemakkelijk uit den greep van zijn aanvaller bevrijden en den man beet pakken.

— Hier, James, neem even over, dan zal ik hier een beetje orde scheppen, klonk de stem van Raffles, die zoo rustig was, alsof hij voor zijn genoeg een robbertje geworsteld had.

Nog even moest ingegrepen worden om den man, die den Hertog van Norfolk had bedreigd en die vluchten wilde nu hij zag dat alles verloren was, terug te houden, maar daarna was ook de rust en de kalmte weergekeerd.

— Het heele stel binden! riep Raffles uit. James en Brand willen zich daarmee wel belasten, niet waar? We zullen een beetje voort moeten maken, want de heeren, die op het oogenblik nog een beetje duizelig zijn, zullen zoo wel weer bijkomen en dan zou het lieve leventje nog eens beginnen. Ook moeten wij zoo vlug mogelijk naar boven. Wie weet hoe groot de bende is en als er straks een paar komen aanzetten, die nergens van af weten, moeten wij ze ook zien in te pikken.

Een half uur later was alles afgelopen. Het huis was weer in orde gebracht alsof er niets had plaats gevonden en het viertal bandieten zat netjes en volgens de regelen der kunst aan handen en voeten gebonden op een rijtje in de achterkamer van het huis op hun vonnis te wachten.

Toen Raffles voor hen verscheen, had hij een pleister op zijn oog, want hij had een gedachten vuistslag ontvangen, waardoor een wonde was ontstaan, die nog al bloedde. Overigens was hij volmaakt intact en had hij zijn vermomming afgelegd.

Luister eens heeren, zoo begon hij zijn redevoering, ik ben niet van plan m'n handen aan jullie nog verder vuil te maken. Bovendien heeft een van jullie en misschien wel de anderen ook, een moord op zijn geweten. Ik wil daarover geen oordeel vellen. Dat is voor de justitie weggelegd. Ik heb daarom de politie gewaarschuwd en die komt jullie straks met een équipage halen. Adieu. Ik wil niets meer met jullie te maken hebben, jullie zijn me een te gemeen zootje!

Raffles vertrok met een taxi, die Brand besteld had, in gezelschap van den Hertog van Norfolk, Brand en Henderson. Nauwelijks waren zij weg of de politie-auto naderde reeds en de politiemannen stonden wel een weinig perplex over het tooneel, dat zij in een der achterkamers van het huis te zien kregen. Ook over den buit, dien zij in de kelders vonden opgeslagen, stonden zij verstomd. Zij herkennen goederen van wel dertig inbraken afkomstig.

— Dat is weer echt wat voor Raffles, fluisterde inspecteur Baxter zijn collega Marholm toe, van dien vent kan ik geen hoogte krijgen. Het eene oogenblik is hij onze medewerker en helper en doorgaans op verbazend origineele wijze, zooals nu. En nooit gaat hij met de eer strijken. Hij brengt ons op de hoogte en wij kunnen het laten voorkomen, alsof dat alles

ons werk is. Een zeldzame kere! die Raffles!

Hetzelfde dachten ook Lady Wydemour en de Hertog van Norfolk. Alleen gebruikten zij den naam Raffles niet, want hun redder had zich voorgesteld als Lord Aberdeen en hun uitspraak berustte ook op het feit, dat toen zij den Lord gevraagd hadden welken tegendienst zij hem konden bewijzen voor de hun verleende hulp, hij hun geantwoord had, dat naar zijn meening bankbiljetten zulke goede hechtpleisters waren, waarmede hij hun te kennen wilde geven, dat hij een gift in geld niet zou afslaan.

— Waarom deed je dat eigenlijk, vroeg Brand den volgenden dag aan zijn vriend.

— Hierom, Charles, zei Raffles, terwijl hij een exemplaar van de Times opensloeg en hem op een bericht wees, waarin werd medegedeeld, dat Lord William Aberdeen een som van twintig duizend pond sterling had geschonken aan het Tehuis voor daklozen.

— Natuurlijk lezen Lady Wydemour en de Hertog van Norfolk dit berichtje ook en ik hoop, dat zij daardoor inzien, dat ook van hen wordt verwacht, dat zij nu en dan hunnen armen medemenschen wat van hun rijkdom zullen afstaan, zooals ik de geheele som, die zij mij gaven voor de hun bewezen diensten, aan de armen heb afgestaan. Zij zullen zich herinneren, dat zij zonder mij eenige honderdduizenden ponden armer zouden geweest zijn, om van de andere ellende te zwijgen en dat zal voor hen een aansporing zijn om het voorbeeld, dat ik hun hiermede heb willen geven, na te volgen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De schipbreuk van de „Tasmania”

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die met *opoffering van alle persoonlijke genoegens en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.
De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties.

Tijdelijk franco voor slechts f 2.45

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareeren!” Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei practische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucs, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf” is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wensch het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f *

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.
*) doorhalen wat niet wordt gewensch.

Naam

Adres

(R)

Miss Blanche
VIRGINIA

